

17 ΙΑΝΟΥΡΙΟΥ. ΜΝΗΜΗ ΑΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 1-6).
Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 6-9).
Τροπάρια.

Ὁ φωτισθεὶς ταῖς τοῦ Πνεύματος ἀκτίσιν, ὅτε σε ὁ ἔνθεος ἔρωσ ἀνέφλεξε, καὶ τὴν ψυχὴν ἀνεπτέρωσεν, αὐτὸ ποθῆσαι, τὸ τῆς ἀγάπης ὄντως ἀκρότατον, τότε κατεφρόνησας, σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ ἔξω κόσμου γεγένησαι, πολλὴ ἀσκήσει, καὶ ἡσυχίᾳ τούτῳ ἐνούμενος· ὅθεν ἐπλήσθης, ὡς ἐζήτησας, τῶν ἐκεῖθεν καλῶν καὶ ἀνέλαμψας, ὡς Ἀστὴρ καταυγάζων, τὰς ψυχὰς ἡμῶν Ἀντώνιε. (Δίς).

Ὁ τῶν δαιμόνων τὰ τόξα καὶ τὰ βέλη, συντριψας τῇ χάριτι, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, καὶ τὴν κακίαν καὶ ἔνεδραν, αὐτῶν τοῖς πᾶσι, δηλοποιήσας θείοις διδάγμασι, ταῖς θεαῖς λαμπρότησι καταστραπτόμενος, τῶν Μοναστῶν διαυγέστατος, φωστὴρ ἐγένου, καὶ τῆς ἐρήμου πρῶτος διάκοσμος, καὶ τῶν νοσοῦντων ἐμπειρότατος, καὶ σεπτὸς ἰατρός καὶ ἀρχέτυπος, χαρακτήρ ἐναρέτου, ἀγωγῆς Πάτερ Ἀντώνιε. (Δίς).

Ὁ χαρισμάτων ἐνθέων πεπλησμένος, σὲ ὡς ἀκηλίδωτον, ἔσοπτρον Πάτερ εὐρών, Χριστὸς τῶν θείων ἐμφάσεων, λαμπρὰς οἰκείου, μαρμαρυγὰς φωτὸς σοι ἐξήστραψεν· ἐντεῦθεν ἰάσεων, ἄφθονος ὠφθης πηγῇ, διατροφή τε λιμώττουσι, καὶ τῶν διψώντων, δι' ἐπομβρίας ἄρδων τὴν ἔφρυσιν·

17 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 1-6).
Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 6-9).
Τροπάρια.

Ἐσύ πού φωτίσθηκες μέ τίς ἀκτῖνες τοῦ Πνεύματος, ὅταν σέ πυρπόλησε ὁ θεϊκὸς ἔρωτας, καὶ ἀναπτέρωσε τὴν ψυχὴ σου, νά ποθῆσεις αὐτὸ πού εἶναι ἀληθινά τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἀγάπης, τότε καταφρόνησες τὴ σάρκα καὶ τὸ αἶμα· καὶ γιὰ νά ἐνωθεῖς μέ αὐτό, βγήκες ἔξω ἀπὸ τὸν κόσμο, μέ πολλὴ ἄσκηση καὶ ἡσυχία· γι' αὐτὸ καὶ γέμισες, ὅπως πόθησες, μέ τὰ καλὰ τὰ προερχόμενα ἀπὸ ἐκεῖ, φωτίζοντας ὡς ἄστρο τίς ψυχές μας, Ἀντώνιε.

(Δίς).

Ἐσύ πού συνέτριψες τὰ τόξα καὶ τὰ βέλη τῶν δαιμόνων μέ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ μέ θεϊκὰ διδάγματα φανέρωσες σέ ὅλους τὴν κακία καὶ τίς ἐνέδρες τους, λάμποντας μέ τίς θεϊκὲς λαμπρότητες, ἔγινες διαυγέστατος φωστήρας τῶν μοναχῶν, καὶ πρῶτο στολίδι τῆς ἐρήμου, καὶ ἐμπειρότατος καὶ σεβάσμιος ἰατρός τῶν ἀσθενῶν, καὶ σφραγίδα πρωτότυπη ἐναρέτου διαγωγῆς, Πάτερ Ἀντώνιε.

(Δίς).

Ὁ γεμάτος ἀπὸ θεϊκὰ χαρίσματα Χριστὸς, Πάτερ, ἐπειδὴ σέ βρῆκε ὡς ἀκηλίδωτο καθρέφτη τῶν θεϊκῶν λάμψεων, ἄστραψε μέσα σου τίς λαμπρές ἀκτινοβολίες τοῦ δικοῦ του φωτὸς· καὶ γι' αὐτὸ φάνηκες ἄφθονη πηγῇ, καὶ τροφῇ τῶν πεινασμένων, καὶ πότιζες βρέχοντας σάν μέ δροσιά τὴν ἔφρηση (τὴν ἐπιθυμία) τῶν πνευματικὰ διψα-

τὰς ψυχικὰς δὲ διαθέσεις ὁρῶν, σοῦ τῷ λόγῳ
σοφῶς ἐβελτίους Θεῶ· ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ
φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ καθαρὸς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν,
Ἄγγελος ἐπίγειος, βροτὸς οὐράνιος, τῆς παρθενίας
διδάσκαλος, τῆς ἐγκρατείας, ἠκριβωμένη στάθμη,
Ἀντώνιε· συνὼν τῷ Δεσπότη σου, καὶ τὴν ἀσίγητον
δοξολογίαν μακάριε, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ τοῖς
Ὅσιος πᾶσι καὶ Μάρτυσι, τούτῳ προσάγων, τοὺς
τελοῦντάς σου, τὴν ἱερὰν μνήμην πάντοτε,
χαλεπῶν ἐκ κινδύνων, καὶ πταισμάτων
ἐλευθέρωσον.

Δόξα...

Τὸ κατ' εἰκόνα τηρήσας ἀλώβητον, νοῦν
ἡγεμόνα κατὰ παθῶν ὀλεθρίων, ἀσκητικῶς
ἐνστησάμενος, εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν ὡς δυνατὸν
ἀνελήλυθας· ἀνδρικῶς γὰρ τὴν φύσιν
ἐκβιασάμενος, ἔσπευσας τὸ χειρὸν, καθυποτάξαι
τῷ κρείττονι, καὶ τὴν σάρκα δουλώσαι τῷ
πνεύματι ὅθεν μοναζόντων, ἀνεδείχθης
ἀκρότης, πολιστής τῆς ἐρήμου, εὐδρομούντων
ἀλείπτῆς, κανὼν ἀρετῆς ἀκριβέστατος· καὶ νῦν ἐν
οὐρανοῖς, τῶν ἐσόπτρων λυθέντων, Ἀντώνιε,
καθαρῶς ἐποπτεύεις τὴν ἁγίαν Τριάδα,
ἐντυγχάνων ἀμέσως, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ
τιμώντων σε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ
ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ

σμένων· καὶ βλέποντας τίς ψυχικὲς διαθέσεις σαφέστατα
μέ τὸ δικό σου λόγο τίς βελτίωνες γιὰ χάρη τοῦ Θεοῦ·
αὐτόν ἰκέτευε, νὰ σώσει, καὶ νὰ φωτίσει τίς ψυχές μας.

Ἐσὺ ὁ καθαρὸς στὴν ψυχὴ καὶ στὴν καρδιά, ὁ ἐπίγειος
Ἄγγελος καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος, ὁ διδάσκαλος τῆς παρ-
θενίας, ἡ ἀκριβὴς ζυγαριά τῆς ἐγκρατείας, Ἀντώνιε, πού
βρίσκεσαι μαζί μέ τόν Κύριό σου, καὶ προσφέρεις, Μακάρι-
ε, σ' αὐτόν τὴν ἀκατάπαυστη δοξολογία μαζί μέ τοὺς
Ἀγγέλους καὶ ὄλους τοὺς Ὅσιους καὶ τοὺς Μάρτυρες,
ἐλευθέρωσε, αὐτούς πού πάντα ἐκτελοῦν τὴν ἱερὴ μνήμη
σου, ἀπό δύσκολους κινδύνους καὶ ἀπό σφάλματα.

Δόξα ...

Ἄφοῦ διατήρησες τὸ «κατ' εἰκόνα» πού ἔλαβες
ἀκέραιο, ἀφοῦ προέβαλες μέ ἀντίσταση τὸ νοῦ σου ὡς
ἡγεμόνα ἐναντίον τῶν ὀλεθρίων παθῶν, ἀνέβηκες (προχώ-
ρησες) στό «καθ' ὁμοίωσιν», ὅσο ἦταν δυνατό· διότι ἀφοῦ
ἄσκησες βία κατὰ τῆς φύσεως, ἔσπευσες νὰ ὑποτάξεις τὸ
χειρότερο στό καλλίτερο, καὶ νὰ ὑποδουλώσεις τὴ σάρκα
στό πνεῦμα· γι' αὐτὸ ἀναδείχθηκες κορυφή τῶν μοναχῶν,
ἐποικιστῆς τῆς ἐρήμου, προπονητῆς αὐτῶν πού βαδίζουν
τόν ἴσιο δρόμο, ἀκριβέστατος κανόνας τῆς ἀρετῆς· καὶ τώ-
ρα στοὺς οὐρανοὺς, ἀφοῦ παραμερίσθηκαν οἱ θαμποὶ κα-
θρέφτες, Ἀντώνιε, βλέπεις καθαρά τὴν Ἁγία Τριάδα, με-
σολαβώντας ἄμεσα γι' αὐτούς, οἱ ὁποῖοι μέ πίση καὶ πόθο
σέ τιμοῦν.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ποῖός νὰ μὴ σέ μακαρίσει, Παναγία Παρθένε; ποῖός
νὰ μὴν ἀνυμνήσει τὴν παρθενική σου γέννηση; διότι αὐτός

ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς, ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος, Προκείμενον.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Σοφία Σολομῶντος. (Γ'. 1-9).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὔρεν αὐτοὺς ἀξιούς ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν, αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς

πού ἔλαμψε προαιώνια ἀπὸ τόν Πατέρα, ὁ Υἱὸς ὁ Μονογενῆς, ὁ ἴδιος προῆλθε ἀπὸ σένα τὴν Ἀγνή, καὶ σαρκώθηκε κατὰ τρόπον ἀνέκφραστο, αὐτὸς πού ὑπῆρχε Θεός ἀπὸ τῆ φύση του, καὶ ἔγινε ὡς πρὸς τὴ φύση ἄνθρωπος γιὰ μᾶς· χωρὶς νά διαιρεῖται σέ δύο πρόσωπα, ἀλλά νά ἀναγνωρίζεται μέ δύο φύσεις, πού δέν συγχέονται. Αὐτόν ἰκέτευε, Σεμνὴ Παμμακάριστη, νά ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Σοφία Σολομῶντος. (Γ'. 1-9).

Οἱ ψυχές τῶν δικαίων βρίσκονται στά χέρια τοῦ Θεοῦ, καὶ δέν θά τοὺς ἀγγίξει στενοχώρια. Φάνηκαν στά μάτια τῶν ἀνοήτων, ὅτι πέθαναν, καὶ θεωρήθηκε ταλαιπωρία ἢ ἔξοδος τους ἀπο τὴ ζωὴ, καὶ ἡ ἀναχώρησή τους ἀπὸ ἐμᾶς καταστροφή· αὐτοὶ ὅμως βρίσκονται σέ εἰρήνῃ. Διότι καὶ ἂν τιμωρηθοῦν στά μάτια τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἐλπίδα τους εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀθανασία. Καὶ ἐνῷ ἐπαιδεύθηκαν γιὰ λίγο, θά εὐεργετηθοῦν ὑπεβολικά διότι ὁ Θεὸς τοὺς δοκίμασε, καὶ τοὺς βρῆκε ἀξιούς γιὰ τόν ἑαυτό του. Ὡς χρυσάφι στό καμίνι τοὺς ἐδοκίμασε, καὶ ὡς ὀλοκληρωτικὴ θυσία τοὺς δέχθηκε. Καὶ ὅταν τοὺς ἐπισκεφθεῖ ὁ Θεός, θά τρέξουν ὅπως οἱ σπινθήρες σέ καλάμιές. Θά κρίνουν ἔθνη καὶ θά ἐξουσιάσουν λαούς, καὶ θά εἶναι Βασιλιάς τους ὁ Κύριος αἰώνια. Ὅσοι ἔχουν ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν, θά κατανοήσουν τὴν ἀλήθεια, καὶ οἱ πιστοὶ μέ ἀγάπη θά ὑπομένουν τίς δοκιμασίες. Διότι θεία χάρις καὶ ἔλεος ὑπάρχουν (δίνονται) στοὺς ἀφοσιωμένους σ' αὐτόν, τὸ Θεό, καὶ στοργικὴ ἐποπτεία στοὺς ἐκλεκτοὺς του.

αὐτοῦ.

Σοφία Σολομῶντος. (Ε'. 15- ΣΤ'. 3).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρῖσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὀσιότητα, ὄξυνεῖ δὲ ἀότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως, ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς. Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, Βασιλεῖς, καὶ σύνετε, μάθετε, δικασταί, περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε, οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἔθνων. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφία Σολομῶντος. (Ε'. 15-ΣΤ'. 3).

Οἱ Δίκαιοι ζοῦν αἰώνια, καὶ ὁ μισθὸς τους βρῖσκεται στὰ χέρια τοῦ Κυρίου, καὶ ἡ φροντίδα γι' αὐτούς προέρχεται ἀπὸ τὸν Ὑψίστο. Γι' αὐτό θὰ λάβουν τὸ βασίλειο τῶν οὐρανῶν καὶ τὸ στέμμα τοῦ κάλλους ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Κυρίου· διότι θὰ τοὺς σκεπάσει μὲ τὸ δεξί του χέρι, καὶ μὲ τὸ στιβαρὸ βραχίονά του θὰ τοὺς ὑπερασπισθεῖ. Θὰ λάβει ὡς πανοπλία τὴν δίκαιη ὀργή του, καὶ θὰ χρησιμοποιοῦ ὡς ὄπλα τίς φυσικὲς δυνάμεις ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν του. Θὰ ντυθεῖ ὡς θώρακα τῆ δικαιοσύνη· Καὶ θὰ βάλει ὡς περικεφαλαία δίκαιη κρίση. Θὰ πάρει ὡς ἀκατανίκητη ἀσπίδα τὴν ἀγιότητα καὶ θὰ ἀκονίσει ὡς σπαθὶ τὴ δίκαιη κρίση του. Μαζί του θὰ πολεμήσουν καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ἐναντίον τῶν παραφρόνων ἐχθρῶν του· Θὰ ἐκτοξευθοῦν οἱ κεραυνοὶ ὡς εὐστοχες βολίδες κατὰ τῶν ἀσεβῶν, καὶ σάν ἀπὸ καλοτεντωμένο τόξο τῶν νεφῶν θὰ πλήξουν τὸ στόχο τους, καὶ σάν ἀπὸ σφενδόνη πού ρίχνει πέτρες, ἀπὸ τὸ θυμὸ του θὰ ἐκτοξευθεῖ πλῆθος ἀπὸ μεγάλο χαλάζι. Θὰ ἀγανακτήσουν ἐναντίον τους καὶ τὰ νερά τῆς θάλασσας, καὶ θὰ τοὺς περικυκλώσουν ποταμοὶ μὲ ξαφνικὲς πλημμύρες, θὰ ἀντισταθεῖ ἐναντίον τους ἰσχυρὸς ἄνεμος, καὶ θὰ τοὺς λιχνίσει ὡς λαίλαπα, καὶ θὰ ἐρημώσει τὴ γῆ ἢ ἀνομία, καὶ ἡ ἀδικοπραγία θὰ ἀνατρέψει τοὺς θρόνους τῶν ἰσχυρῶν. Ἀκοῦστε λοιπὸν, βασιλεῖς καὶ συνετισθεῖτε· μάθετε καλὰ δικαστὲς τῶν περάτων τῆς γῆς· ἀκοῦστε, ἐσεῖς πού ἐξουσιάζετε τὰ πλήθη καὶ περηφανεύεσθε γιὰ τὰ πλήθη τῶν λαῶν, πού ἐξουσιάζετε. Ὅτι δηλαδή σᾶς δόθηκε ἀπὸ τὸν Κύριο ἡ ἐξουσία, καὶ ἡ κυριαρχία σας ἀπὸ

Σοφ. Σολομώντος. (Δ'. 7-15)

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις· καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἁμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Ἐκτενής. κ.λ.π. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Χαίροις τῶν ἀσκητῶν ἀρχηγός, γεγενημένος καὶ ἀήττητος πρόμαχος· παθῶν γὰρ ἐκτέμνων ρίζας, καὶ τῶν δαιμόνων ὀρμάς, ὑποστάς ἀνδρείως ἐθριάμβευσας, αὐτῶν τὴν ἀσθένειαν, καὶ ψυχόλεθρον πλάνησιν, τὴν τοῦ Σταυροῦ δέ, τοῦ Σωτῆρος ἐνέργειαν, καὶ ἀνίκητον, ἐφανέρωσας

τόν Ὑψιστο.

Σοφία Σολομώντος. (Δ'. 7-15).

Ὁ Δίκαιος, ὅταν φθάσῃ ἡ ὥρα νὰ πεθάνει, θά βρῖσκειται σὲ ἀνάπαυση. Διότι τιμημένα γηρατεία δὲν εἶναι τὰ πολύχρονα, οὔτε μετριοῦνται μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐτῶν. Λευκά γερωντικά μαλλιά εἶναι ἡ σύνεση γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἡλικία γηρατειῶν εἶναι ἡ ἀκηλίδωτη ζωὴ. Ἐπειδὴ ἔγινε ἀρεστός στό Θεό, ἀγαπήθηκε ἀπ' αὐτόν· καὶ ἐνῶ ζοῦσε μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετατέθηκε. Ἀρπάχθηκε, γιὰ νὰ μὴ ἀλλάξῃ ἡ κακία τὴ σύνεσή του ἢ ἡ δολιότητα ἐξαπατήσῃ τὴν ψυχὴ του. Διότι ἡ γοητεία τῆς κακίας ἁμαυρώνει (σκοτίζει) τὰ καλά καὶ ἡ περιπλάνηση στίς ἐπιθυμίες, δηλητηριάζει τὸν ἄκακο νοῦ. Ἐπειδὴ τελειοποιήθηκε σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα, ἀναπλήρωσε χρόνους πολλούς· διότι ἡ ψυχὴ του ἦταν ἀρεστὴ στόν Κύριο· γι' αὐτό ἀναχώρησε βιαστικά μέσα ἀπὸ τὴν πονηρία. Οἱ λαοὶ ὅμως, ἐνῶ εἶδαν, δὲν κατανόησαν, οὔτε τύπωσαν στό μυαλό τους αὐτό τό πρᾶγμα, ὅτι ὑπάρχει χάρις καὶ ἔλεος στοὺς ἀγίους τοῦ Θεοῦ, καὶ εὐνοϊκὴ ἐπίσκεψη στοὺς ἐκλεκτούς του.

Ἐκτενής. κ.λ.π. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Εἶθε νὰ χαίρεις ἐσύ πού ἔγινες ἀρχηγός τῶν Ἀσκητῶν καὶ ἀήττητος πρόμαχος· διότι κόβοντας τίς ρίζες τῶν παθῶν, καὶ ἀφοῦ ὑπέστης μὲ ἀνδρεία τίς ὀρμητικές ἐπιθέσεις τῶν δαιμόνων, νίκησες θριαμβευτικά τὴν ἀδυναμία τους καὶ τὴν ψυχοφθόρα πλάνη τους· καὶ φανέρωσες τὴν ἐνέργεια καὶ τὴν ἀνίκητη δύναμη τοῦ Σταυροῦ

δύναμιν· ἦν καὶ περιζωσάμενος, ἐνίκησας ἅπαντας, τοὺς ἀθετοῦντας τὴν θείαν, διὰ σαρκὸς ἐπιφάνειαν, Χριστοῦ· ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στύλος φωτειδῆς ἀρεταῖς, ἐστηριγμένος, καὶ νεφέλη σκιάζουσα, ἐγένου τοῖς ἐν ἐρήμῳ, πρὸς οὐρανὸν ἀπὸ γῆς, τὸν Θεὸν ὁρώντων προηγούμενος· Σταυροῦ βακτηρία, τὴν τῶν παθῶν ῥήξας θάλασσαν· τὸν νοητὸν δέ, Ἀμαλήκ τροπωσάμενος, ἀνεμπόδιστον, τὴν οὐράνιον ἄνοδον, εὗρες θεομακάριστε, καὶ κληρον ἀκήρατον, σὺν Ἀσωμάτοις τῷ θρόνῳ, περιχαρῶς παριστάμενος, Χριστοῦ· ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ, ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίροις ἀγγελικαῖς ὁμιλῶν, χοροστασίαις ἐν ὑψίστοις Ἀντώνιε· τὸν βίον γὰρ τούτων Πάτερ, ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς, ἀρετὴν ἀσκήσας πεπολίτευσαι, φανεῖς καθαρῶτατον, ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, ἀκτινοβόλους, ἀστραπὰς εἰσδεχόμενον, τὰς τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου πανόλβιε· ὅθεν καταυγαζόμενος, ἐώρας τὰ μέλλοντα, πάντα προλέγων ἐκ θείας, φωτοφανείας μουόμενος, Χριστοῦ· ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

τοῦ Σωτήρα· καὶ ἀφοῦ ζώσθηκες στή μέση σου αὐτήν, ἐνίκησες ὅλους ἐκείνους, πού ἀρνοῦνται τὴν θεϊκὴ ἐμφάνιση τοῦ Χριστοῦ με σῶμα· τὸν ὁποῖον ἰκέτευε, νὰ δοθεῖ στίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἶναι ἐντιμὸς ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου του.

Ἐγίνες στύλος φωτεινός στηριγμένος στίς ἀρετές, καὶ νεφέλη σκιερὴ πηγαίνοντας μπροστά ἀπὸ ἐκείνους πού βαδίζοντας ἀπὸ τὴ γῆ πρὸς τὸν οὐρανὸ ἔβλεπαν τὸν Θεό· ἐσὺ ὁ ὁποῖος με τὸ ραβδί τοῦ Σταυροῦ ἔσχισες τὴ θάλασσα τῶν παθῶν, καὶ ἔτρεψες σέ φυγὴ τὸν πνευματικὸ Ἀμαλήκ (τὸ διάβολο) βρῆκες τὴν οὐράνια ἄνοδο ἀνεμπόδιστη, Θεομακάριστε, καὶ κληρονομία ἄθικτη, στέκοντας μαζί με τοὺς Ἀσωμάτους χαρούμενος κοντὰ στό θρόνο τοῦ Χριστοῦ· αὐτὸν ἰκέτευε, νὰ δοθεῖ στίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού φοβᾶται τὸν Κύριο.

Εἶθε νὰ χαίρεις, Ἀντώνιε, συναναστρεφόμενος με τὰ πλήθη τῶν Ἀγγέλων· διότι ἔζησες τὴ ζωὴ ἐκείνων, Πάτερ, ἐπάνω στή γῆ ἀληθινά ἐξασκώντας τὴν ἀρετὴ, καὶ ἔτσι φάνηκες καθαρῶτατος, ἀκηλίδωτος καθρέφτης, πού δεχόταν τίς ἀκτινοβόλες ἀστραπές τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Παμμακάριστε· ἀπὸ ὅπου φωτιζόμενος ἔβλεπες τὰ μέλλοντα προλέγοντάς τα ὅλα φωτισμένος ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ· αὐτὸν ἰκέτευε, νὰ δοθεῖ στίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ...

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν Ἀντώνιε· διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως εὐθειᾶν, πορεύεσθαι ἔγνωμεν. Μακάριος εἶ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλε, τοῦ Παύλου συμμέτοχε τοῦ Θηβαίου· μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν...

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἢ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ Ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἢ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων. Νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 15,-16).

Ἀπολυτίκιον.

Τὸν ζηλωτὴν Ἡλίαν τοῖς τρόποις μιμούμενος, τῷ Βαπτιστῇ εὐθείαις ταῖς τρίβοις ἐπόμενος, Πάτερ Ἀντώνιε, τῆς ἐρήμου γέγονας οἰκιστῆς, καὶ τὴν οἰκουμένην ἐστήριξας εὐχαῖς σου· διὸ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα ... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν

Τὰ πλήθη τῶν Μοναχῶν τιμοῦμε ἐσένα, τὸν Καθηγητῆ, Ἀντώνιε· διότι μ' ἐσένα μάθαμε νὰ πορευόμαστε τὸ δρόμο τὸν πράγματι εὐθύ. Εἶσαι μακάριος, διότι ὑπηρετήσες τὸ Χριστό καὶ ἐνίκησες θριαμβευτικά τὴ δύναμη τοῦ ἐχθροῦ, σύντροφε τῶν Ἀγγέλων, συμμέτοχε τοῦ Παύλου τοῦ Θηβαίου· μαζί μέ αὐτούς πρέσβευε στὸν Κύριο, νὰ ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.

Καὶ νῦν ...

Ἀνύμφευτη Παρθένε, πού συνέλαβες τὸ Θεό σαρκικά κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο, Μητέρα τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, δέξου, ἀμόλυνη, τῶν δούλων σου τίς παρακλήσεις· Ἐσύ, ἢ ὅποια σέ ὅλους χορηγεῖς καθαρισμό τῶν πταισμάτων. Τώρα δεχόμενη τίς ἰκεσίες μας ἰκέτευε νὰ σωθοῦμε ὅλοι μας.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 15,-16).

Ἀπολυτίκιο.

Μιμούμενος στοὺς τρόπους τὸν ζηλωτὴ Ἡλία, ἀκολουθώντας τὸν Βαπτιστῇ στοὺς ἴσιους δρόμους, Πάτερ Ἀντώνιε, ἔγινες ἐποικιστῆς τῆς ἐρήμου, καὶ στήριξες τὴν οἰκουμένην μέ τίς εὐχές σου· Γι' αὐτὸ πρέσβευε στό Χριστό, τὸ Θεό, νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Δόξα ... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὸ προαιώνια κρυμμένο, καὶ γιὰ τοὺς Ἀγγέλους ἄγνωστο μυστήριον, μέσα ἀπὸ σένα, Θεοτόκε, φανερώθηκε σ' αὐτούς πού ζοῦν στὴ γῆ. Ὁ Θεὸς νὰ παίρνει σάρκα μέ ἔνωση χωρὶς σύγχυση, καὶ νὰ καταδέχεται Σταυρό θεληματικά γιὰ μᾶς· Μέ τὸν ὅποιο (Σταυρὸ) ἀφοῦ ἀνέστησε τὸν

πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικό. Σελίς 16-17).

17 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΜΝΗΜΗ ΑΓΙΟΥ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ
ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 17-31).

Καθίσματα.

Τὴν ψυχὴν σου δεσμεύσας πόθῳ Χριστοῦ, τὰ γεῶδη μισήσας πάντα σαφῶς, ἠὲ λίσθης Πάτερ Ὅσιε, ἐν ἐρήμοις καὶ ὄρεσι τοῦ γνωστικοῦ γὰρ ξύλου, γευσάμενος ἔνδοξε, ὡς ἐξ ἀδύτων μύστης, ἀγγελικῶς διέλαμψας· ὅθεν καὶ τὸν γνόφον, διαβὰς τῆς σαρκός σου, τὸ σκότος ἐδίωξας, τῶν δαιμόνων μακάριε, Μοναζόντων ὁ πρόκριτος. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν Ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... (Τό αὐτό).

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφλέκτως Μήτηρ Θεοῦ, ἀφράστως ἀπεκύησας, τὸν τὰ πάντα ποιήσαντα· καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τὸν πάντα κατέχοντα, καὶ ἐκ μαζῶν ἐθήλασας, τὸν κόσμον ἐκτρέφοντα· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ῥυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ

πρωτόπλαστο, ἔσωσε ἀπὸ τοῦ θανάτου τίς ψυχές μας.

Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 16-17).

17 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΜΝΗΜΗ ΑΓΙΟΥ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ
ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελίς 17-31).

Καθίσματα.

Ἄφοῦ ἔδεσες τὴν ψυχὴν σου μέ τὸν πόθο τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ μίσησες σαφέστατα ὅλα τὰ γήινα, ἐγκαταστάθηκες, Πάτερ Ὅσιε, στίς ἐρήμους καὶ στὰ ὄρη· διότι ἀφοῦ γεύθηκες τὸ πνευματικὸ δένδρο τῆς γνώσεως, Ἐνδοξε, ἔλαμψες ἀγγελικά ὡς γνώστης τῶν ἱερῶν πραγμάτων· γι' αὐτὸ καὶ ἀφοῦ πέρασες τὸ σκοτεινὸ ἐμπόδιο τῆς σάρκας σου, ἔδιωξες τὸ σκοτάδι τῶν δαιμόνων Μακάριε, πρῶτε τῶν Μοναχῶν. Πρέσβευε στό Χριστό τὸ Θεό, νά δωρίσει ἄφεση τῶν πταισμάτων, σ' αὐτούς πού γιορτάζουν μέ πόθο τὴν ἁγία Μνήμη σου.

Δόξα ... (Τό ἴδιο).

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἄφοῦ συνέλαβες στήν κοιλία σου τὴ Σοφία καὶ τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, χωρὶς νά καεῖς, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, γέννησες αὐτόν πού ἔπλασε τὰ πάντα· κι κράτησες στίς ἀγκάλαις σου, αὐτόν πού κατέχει τὰ πάντα· καὶ ἀπὸ τοῦ στήθους σου θήλασες, αὐτόν πού τρέφει τὸν κόσμον· γι' αὐτὸ σέ παρακαλῶ, Παναγία Παρθένε, νά λυτρωθῶ ἀπὸ τὰ σφάλματά μου, ὅταν πρόκειται νά παρασταθῶ μπροστά στον

προσώπου τοῦ Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένε ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε παράσχου μοι· καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις Πανάχραντε.

Τὸν Ἀσκητὴν τοῦ Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν, ὡς νεκρώσαντα πάσας τὰς προσβολὰς τῶν παθῶν, δι' ἐγκρατείας καὶ στερεῆς ὑπομονῆς ἀληθῶς, καὶ καταισχύναντα σφοδρῶς, τὸν ἀντίπαλον ἐχθρόν, καὶ πάσας τούτου ἐπάρσεις· καὶ νῦν πρεσβεύοντα τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξα... τὸ αὐτὸ.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἢ ἀδιόδευτος, ἣν προεκήρυξαν πάντες οἱ δικαιοτάτοι, καὶ ὁ Προφήτης Δανιήλ, Ὁρος ἀλάξευτος, καὶ Δαυῖδ ὁ μελωδός, σὺν Μωυσεῖ καὶ τοῖς λοιποῖς, Βάτον καὶ Στάμνον καὶ Ράβδον, Νεφέλην Πύλην καὶ Θρόνον, μέγα Ὁρος ἀναδειχθεῖσαν ἡμῖν.

Τοὺς θορύβους τοῦ βίου καταλιπών, τὸν σταυρόν σου ἐπ' ὤμων ἀναλαβών, ὅλον ἀνατέθεικας, σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ σου· καὶ σαρκὸς ἔξω Πάτερ, καὶ κόσμου γενόμενος, τοῦ Ἁγίου γέγονας, συνόμιλος Πνεύματος· ὅθεν καὶ πρὸς ζῆλον, τοὺς λαοὺς διεγείρων, τὰς πόλεις ἐκένωσας, τὰς ἐρήμους ἐπόλισας, θεοφόρε Ἀντώνιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα...

Τῷ φωτὶ λαμπόμενος, τῷ ἀπροσίτῳ, ὡς ἀστήρ

Κτίστη μου. Κυρία Παρθένε ἀγνή, δῶσε μου τότε τὴ βοήθειά σου· ἄλλωστε δύνασαι, ὅσα θέλεις, Πάναγνη.

Ἄς τιμήσουμε μὲ ὕμνους τὸν Ἀσκητὴ τοῦ Κυρίου, διότι νέκρωσε ὅλες τίς ἐπιθέσεις τῶν παθῶν ἀληθινὰ μὲ τὴν ἐγκράτεια καὶ τὴ στερεὰ ὑπομονή, καὶ καταντρόπιασε ὑπερβολικὰ τὸν ἀντίπαλο ἐχθρό, καὶ ὅλες του τίς ὑπερηφάνειες· καὶ τώρα πρεσβεύει στὸν Κύριο, νὰ ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.

Δόξα. Πατρί... (Τὸ ἴδιο).

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίο.

Χαῖρε πύλη Κυρίου, πού δέν τὴν ἐπέρασε κανεὶς, τὴν ὁποία προανεκήρυξαν ὅλοι οἱ Δίκαιοι, καὶ ὁ Προφήτης Δανιήλ Ὁρος ἀλατόμητο, καὶ ὁ Δαυῖδ ὁ μελωδός μαζί μὲ τὸ Μωυσῆ καὶ τοὺς ὑπολοίπους Βάτο καὶ Στάμνο καὶ Ράβδο, Νεφέλη, Πύλη καὶ Θρόνο, πού ἀναδείχθηκε γιὰ μᾶς μέγα Ὁρος.

Ἄφοῦ ἐγκατέλειψες τοὺς θορύβους τῆς ζωῆς, ἀφοῦ ἀνέλαβες στοὺς ὤμους σου τὸ σταυρό σου, ἀνέθεσες ὅλο τὸν ἑαυτό σου στὸν Κύριό σου· καὶ ἀφοῦ βγήκες ἔξω ἀπὸ τὴ σάρκα καὶ τὸν κόσμο, ἐγίνες σύντροφος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· γι' αὐτὸ καὶ παρακινώντας στὸ ζῆλο τοῦ Θεοῦ, ἄδειασες τίς πόλεις καὶ ἐποίκισες (ἐγέμισες μὲ ἀνθρώπους) τίς ἐρήμους, Θεοφόρε Ἀντώνιε. Πρέσβευε στὸ Χριστό τὸ Θεό, νὰ δωρίσει ἄφεση τῶν πταισμάτων, σ' αὐτούς πού μὲ πόθο ἐορτάζουν τὴν ἀγία μνήμη σου.

Δόξα ...

Λαμπόμενος ἀπὸ τὸ ἀπρόσιτο (ἀπλησίαστο) φῶς,

ἐξέλαμψας, ἐν ταῖς ἐρήμοις, διδασκαίς,
καταφωτίζων Ἀντώνιε, τοὺς ἀδιστακτῶ ψυχῇ
προσιόντας σοι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐπελεύσει Πνεύματος, τοῦ Παναγίου, τοῦ
Πατρὸς τὸν σύνθρονον, καὶ ὁμοούσιον φωνῇ,
Ἄγνη Ἀγγέλου συνέλαβες, Θεοκυῆτορ, Ἀδάμ ἢ
ἀνάκλησις.

Ἀναβαθμοί.

Τό Α'. Ἀντίφωνον τοῦ Δ'. Ἦχου. (Σελίς 11).

Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου
αὐτοῦ.

Στίχ. Τὶ ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ
πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν.

Τάξις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 33).

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΙΑ'. 27-30)

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· πάντα
μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου· καὶ οὐδεὶς
ἐπιγινώσκει τὸν υἱὸν εἰ μὴ ὁ πατήρ, οὐδὲ τὸν
πατέρα τις ἐπιγινώσκει εἰ μὴ ὁ υἱὸς καὶ ᾧ ἔαν
βούληται ὁ υἱὸς ἀποκαλύψει. Δεῦτε πρὸς με
πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ
ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς
καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινὸς
τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς
ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγὸς μου χρηστός καὶ τὸ φορτίον

ἐλαμψες ὡς ἀστὲρ στίς ἐρήμους, καταφωτίζοντας,
Ἀντώνιε, μέ τίς διδασχές σου, αὐτοὺς πού σέ πλησιάζουν μέ
ἀδιστακτη ψυχῇ.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Μέ τὴν ἐπισκίαση τοῦ Παναγίου Πνεύματος, μέ τὴ
φωνῇ τοῦ Ἀγγέλου, Ἄγνη, συνέλαβες τὸν σύνθρονον μέ τὸν
Πατέρα καὶ Ὁμοούσιο, Θεογεννήτρια, πού εἶσαι ἢ αἰτία τῆς
ἐπανόδου τοῦ Ἀδάμ ἀπὸ τὴν πτώση.

Ἀναβαθμοί.

Τό Α'. Ἀντίφωνο τοῦ Δ'. Ἦχου. (Σελίδα 11).

Προκείμενο.

Εἶναι ἔντιμος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ
Ἁγίου του.

Στίχ. Τί νά ἀνταποδώσουμε στὸν Κύριο, γιὰ ὅλα, ὅσα
μᾶς ἔδωσε;

Τάξη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 33).

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΙΑ'. 27-30)

Εἶπε ὁ Κύριος στοὺς Μαθητές του· ὅλα μοῦ παραδόθη-
καν ἀπὸ τὸν Πατέρα μου· καὶ κανένας δὲ γνωρίζει τὸν Υἱό,
παρὰ ὁ Πατέρας, οὔτε τὸν Πατέρα γνωρίζει κανένας, παρὰ
ὁ Υἱός, καὶ σέ ὅποιον θέλει ὁ Υἱός νά τὸν ἀποκαλύψει.
Ἐλᾶτε σ' ἐμένα, ὅλοι ὅσοι κοπιάζεσθε καὶ εἰσθε φορτωμέ-
νοι, καὶ ἐγὼ θά σᾶς ἀναπαύσω. Πάρετε τὸ ζυγὸ μου (τίς
ἐντολές μου) ἐπάνω σας, καὶ μάθετε ἐπὶ μένα, ὅτι εἶμαι
πρᾶος καὶ ταπεινός στήν καρδιά καὶ θά βρεῖτε ἀνάπαυση
στίς ψυχές σας· διότι ὁ ζυγός μου εἶναι ἀγαθός καὶ τὸ φορ-
τίο μου εἶναι ἕλαφρό.

μου ἑλαφρόν ἐστιν.

Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 34-35).
Πεντηκοστάριον.

Ὅσπερ Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου, δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὗρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὄλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον, εἰρήνην αἴτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Σῶσον ὁ Θεός... (Συλλειτουργικόν. Σελίς 36-37).

Κανόνες.

Ωιδὴ Α'. Τῆς Θεοτόκου.

Υγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καὶ τὴν αἰγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγὼν ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Πολλοῖς συνεχόμενος πειρασμοῖς, πρὸς σὲ καταφεύγω, σωτηρίαν ἐπιζητῶν. ὦ Μητέρα τοῦ Λόγου καὶ Παρθένε, τῶν δυσχερῶν καὶ δεινῶν με διάσωσον.

Παθῶν με ταράττουσι προσβολαί, πολλῆς ἀθυμίας, ἐμπιπλῶσαί μου τὴν ψυχὴν, εἰρήνευσον, Κόρη, τῇ γαλήνῃ, τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, Πανάμωμε.

Σωτῆρα τεκοῦσάν σε καὶ Θεόν, δυσωπῶ, Παρθένε, λυτρωθῆναί με τῶν δεινῶν· σοὶ γὰρ νῦν προσφεύγων ἀνατείνω, καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν.

Νοσοῦντα τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ἐπισκοπῆς

Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 34-35).
Πεντηκοστάριο.

Ὅσπερ Πάτερ, σέ ὅλη τὴ γῆ ἀπλώθηκε ἡ φήμη τῶν κατορθωμάτων σου, μέ τά ὁποῖα στούς οὐρανοὺς βρῆκες μισθὸ τῶν κόπων σου. Κατέστρεψες τίς φάλαγγες τῶν δαιμόνων, ἔφθασες τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων, τῶν ὁποίων ἐζήλεψες τὴ ζωὴ ἄψογα. Ἐχοντας παρρησία, θάρρος, πρὸς τὸ Χριστὸ τὸ Θεό, ζήτησε εἰρήνη γιὰ τίς ψυχές μας.

Σῶσον ὁ Θεός... (Συλλειτουργικό. Σελίδα 36-37).

Κανόνες.

Ωιδὴ Α'. Τῆς Θεοτόκου.

Ἀφοῦ πέρασε τὴν ὑγρὴ θάλασσα ὡς ξηρά, καὶ διέφυγε τὴ σκληρότητα τῶν Αἰγυπτίων, ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς ἐφώναζε· Ἄς ψάλλουμε στό Λυτρωτῇ καὶ Θεό μας.

Ἐπειδὴ πιέζομαι ἀπὸ πολλοὺς πειρασμούς, σ' ἐσένα καταφεύγω ἀναζητώντας σωτηρία. ὦ Μητέρα τοῦ Λόγου καὶ Παρθένε, σῶσε με ἀπὸ τίς δυσκολίες καὶ τίς συμφορές.

Μέ ταράζουν ἐπιθέσεις τῶν παθῶν καὶ μοῦ γεμίζουν τὴν ψυχὴ μέ θλίψη· εἰρήνευσέ με, Κόρη, μέ τὴ γαλήνη τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, Πάναγνη.

Ἐπειδὴ γέννησες Σωτῆρα καὶ Θεό, σέ παρακαλῶ, Παρθένε, νά λυτρωθῶ ἀπὸ τὰ δεινά, τίς συμφορές· διότι σ' ἐσένα καταφεύγοντας τώρα ὑψώνω καὶ τὴν ψυχὴ καὶ τὴ διάνοια (τό νοῦ).

Ἐπειδὴ ἀσθενῶ σωματικά καὶ ψυχικά, ἀξίωσέ με, νά

θείας, καὶ προνοίας τῆς παρὰ σοῦ, ἀξίωσον, μόνη Θεομητορ, ὡς ἀγαθὴ ἀγαθοῦ τε λοχεύτρια.

Τοῦ Ὁσίου.

Ἀθανασίας καὶ ζωῆς λαβόμενος, τῆς αἰωνίου σαφῶς, καὶ τριλαμποῦς αἴγλης, Πάτερ, ἐμφορούμενος, τῷ φωτισμῷ τῆς χάριτος, τὴν ζοφώδη ψυχὴν μου, καταυγασθῆναι δυσώπησον, ὅπως ἐπαξίως ὑμνήσω σε.

Νέος ὑπάρχων ἡλικία σώματος, καινὴν ὁδὸν ἀρετῆς, ἀναλαβὼν ταύτην, ἀκινδύνως ᾤδευσας, νόμῳ καινῷ πειθόμενος, τοῦ Σωτῆρος Τρισμάκαρ, καὶ ζωηφόροις προστάγμασι, τοῦ Εὐαγγελίου ἐπόμενος.

Τῇ τρισηλίῳ λαμπηδόνι Πάνσοφε, καταλαμπόμενος, τὸ δυσμενὲς μάκαρ, τῶν δαιμόνων φρούραγμα, καὶ τῶν θηρῶν τὰ χάσματα, αἰκισμῶν τε τούτους πόνους, ἀράχνης δίκην διέλυσας, θείῳ πυρακτούμενος ἔρωτι.

Θεοτοκίον.

Ὡς Θεοῦ Μήτηρ παρρησίαν ἔχουσα, πρὸς τὸν τεχθέντα ἐκ σοῦ, μονογενῆ Λόγον, τὸν Πατρὶ συνάναρχον, καὶ συμφυῆ τῷ Πνεύματι, δυσωποῦσα μὴ παύση, κινδύνων σῶσαι Πανάμωμε, τοὺς σὲ Θεοτόκον δοξάζοντας.

Ωιδὴ Γ'. Τῆς Θεοτόκου.

Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ

ἐπιτύχω θεϊκὴ ἐπίσκεψη καὶ φροντίδα ἐκ μέρους σου, μόνη Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ὡς ἀγαθὴ πού εἶσαι, καὶ ἔγινες λεχώνα τοῦ ἀγαθοῦ Θεανθρώπου.

Τοῦ Ὁσίου.

Ἐπειδὴ κατέκτησες σαφέστατα τὴν ἀθανασία καὶ τὴν αἰώνια ζωὴ, καὶ κατέχεσαι ἀπὸ τῆς λάμψεως τῆς Ἁγίας Τριάδος, Πάτερ, παρακάλεσε νὰ φωτισθεῖ ἡ σκοτεινὴ μου ψυχὴ μέ τὸ φῶς τῆς χάριτος, γιὰ νὰ σὲ ὑμνήσω ἐπάξια.

Ὑπάρχοντας νέος στή σωματικὴ ἡλικία, ἀφοῦ πῆρες τὸν καινούριο δρόμο τῆς ἀρετῆς, τὸν διήνυσες χωρὶς κίνδυνο, ὑπακούοντας, Τρισμακάριε, στὸν καινούριο δρόμο τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἀκολουθώντας τὰ ζωοπάροχα προστάγματα τοῦ Εὐαγγελίου.

Καταλαμπόμενος, Πάνσοφε, ἀπὸ τὴν τρίφωτη λάμψη, διέλυσες ὡς ἀράχνη τὴν ἐχθρικὴ αὐθάδεια τῶν δαιμόνων, καὶ τὰ στόματα τῶν θηριῶν, καὶ τοὺς πόνους τῶν τραυμάτων, πυρπολούμενος ἀπὸ θεϊκὸ ἔρωτα.

Θεοτοκίον.

Ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἔχοντας θάρρος πρὸς αὐτὸν πού γεννήθηκε ἀπὸ σένα, τὸν Μονογενῆ Λόγο, πού δὲν ἔχει ἀρχὴ μαζί με τὸν Πατέρα, καὶ εἶναι στενὰ συνδεδεμένος με τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, μὴ παύσεις νὰ τὸν παρακαλεῖς, Πάναγνη, νὰ σώσει ἀπὸ τοὺς κινδύνους, αὐτοὺς πού σὲ τιμοῦν ὡς Θεοτόκο (Θεογεννήτρια).

Ωιδὴ Γ'. Τῆς Θεοτόκου.

Κύριε, Ἐσύ πού δημιούργησες τὴν ὀροφὴ τῆς οὐρανίας ἀψίδας καὶ οἰκοδόμησες τὴν Ἐκκλησίαν, Ἐσύ στερέωσέ με

τῆ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνη φιλάνθρωπε.

Προστασίαν καὶ σκέπην, ζωῆς ἐμῆς τίθημι, Σέ, Θεογεννήτορ, Παρθένε, σύ με κυβέρνησον, πρὸς τὸν λιμένα σου, τῶν ἀγαθῶν ἢ αἰτία, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνη πανύμνητε.

Ἴκετεύω, Παρθένε, τὸν ψυχικὸν τάραχον, καὶ τῆς ἀθυμίας τὴν ζάλην, διασκεδάσαι μου· σὺ γάρ, Θεόνυμφε, τὸν ἀρχηγὸν τῆς γαλήνης, τὸν Χριστὸν ἐκύησας, μόνη πανάχραντε.

Εὐεργέτην τεκοῦσα, τὸν τῶν καλῶν αἴτιον, τῆς εὐεργεσίας τὸν πλοῦτον, πᾶσιν ἀνάβλυσον· πάντα γὰρ δύνασαι, ὡς δυνατὸν ἐν ἰσχύϊ, τὸν Χριστὸν κηύσασα, Θεομακάριστε.

Χαλεπαῖς ἀρρωστίαις, καὶ νοσηροῖς πάθεσιν, ἐξεταζομένῳ, Παρθένε, σύ μοι βοήθησον· τῶν ἰαμάτων γάρ, ἀνελλιπῆ σε γινώσκω, θησαυρόν, Πανάμωμε, τὸν ἀδαπάνητον.

Τοῦ Ὁσίου.

Νευρωμένῳ λογισμῷ, καὶ σταθηρᾷ διανοίᾳ, τῶν παθῶν καταμαράνας τὴν φλόγα, ἀπαθείας τὴν φαιδράν, καταστολήν Ἀντώνιε, περιεβάλου Πάτερ, καὶ σωτηρίου ἰμάτιον.

Ἰσχυροτάταις προσβολαῖς, δαιμόνων θρασυνομένων, καὶ θηρίων τὰς μορφὰς μιμουμένων, κατεφρόνησας αὐτῶν, τῆς ἀσθενοῦς δυνάμεως· τὸν κραταῖον γὰρ εἶχες, ἐν τοῖς πολέμοις συλλήπτορα.

στή δική σου ἀγάπη, Ἐσύ πού εἶσαι τὸ ἀποκορύφωμα τῶν ἐπιθυμητῶν πραγμάτων, τὸ στήριγμα τῶν πιστῶν, μόνη φιλάνθρωπε.

Σέ ἔχω προστασία καὶ σκέπη τῆς ζωῆς μου, Παρθένε, ἐσένα πού γέννησες τὸ Θεό· Ἐσύ κυβέρνησέ με πρὸς τὸ δικό σου λιμάνι, Ἐσύ ἢ αἰτία τῶν ἀγαθῶν, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνη πανύμνητη.

Σέ ἱκετεύω, Παρθένε, νά διασκορπίσεις τὴν ψυχική μου ταραχή καὶ τὴ ζάλη τῆς θλίψεώς μου· διότι ἐσύ, Νύμφη τοῦ Θεοῦ, μόνη παναγνη, γέννησες τὸν ἀρχηγό τῆς γαλήνης τὸ Χριστό.

Ἐπειδὴ γέννησες τὸν εὐεργέτη, τὸν αἴτιο τῶν καλῶν, κάνε νά ἀναβλύσει ὁ πλοῦτος τῆς εὐεργεσίας σέ ὅλους· ὅλα τὰ μπορεῖς, ἐπειδὴ γέννησες τὸν δυνατὸ στήν ἰσχύ, τὸ Χριστό, Θεομακάριστη.

Ἐπειδὴ βασανίζομαι ἀπὸ δύσκολες ἀρρώστιες καὶ νοσηρὰ πάθη, Παρθένε, ἐσύ βοήθησέ με· διότι σέ ἀναγνωρίζω, ὡς θησαυρό, πού δέν τοῦ λείπει τίποτε, Πάναγνη, καὶ ὁ ὅποιος παραμένει ἀδαπάνητος (δέν τελειώνει).

Τοῦ Ὁσίου

Ἀφοῦ μάρανες ἐντελῶς μέ δυνατὸ λογισμό καὶ μέ σταθερὴ διάνοια τὴ φλόγα τῶν παθῶν, ντύθηκες, Πάτερ Ἀντώνιε, τὴ χαρούμενη στολή τῆς ἀπάθειας, καὶ τὸ ἰμάτιο (ἐπανωφόρι) τῆς σωτηρίας.

Ἐνῷ οἱ δαίμονες ἀποθρασύνονταν μέ ἰσχυρότατες ἐπιθέσεις, καὶ ἐμιμοῦνταν τίς μορφές τῶν θηρίων, καταφρόνησες τὴν ἀσθενῆ δυνάμη τους· Διότι εἶχες βοηθὸ τὸν ἰσχυρὸ στούς πολέμους.

Ὁ θεοφόρος τὰς ἀρχάς, τοῦ σκοτούς καὶ ἐξουσίας, θριαμβεύσας ἐγκρατεία συντόνων, τροπαιοῦχος νικητής, Ἀντώνιος ἐγένετο, τῶν ἀσκητῶν ἢ δόξα, καὶ μοναζόντων τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένον μου τὸν νοῦν, τῇ τῆς ζωῆς ἐνεργείᾳ, τῆς ἐκ σοῦ φανερωθείσης τῷ κόσμῳ, ἐξανάστησον Ἀγνή, καὶ πρὸς ζωὴν ὀδήγησον, ἢ τοῦ θανάτου πύλας, λύσασα μόνῃ τῷ κόσμῳ σου.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 37-38).

Καθίσματα.

Τὸν Σταυρόν τοῦ Κυρίου ἄρας σοφέ, καὶ αὐτῷ μέχρι τέλους ἀκολουθῶν, τὸν νοῦν οὐχ ὑπέστρεψας, ἐν τῷ κόσμῳ θεόσοφε· ἀλλ' ἐγκρατείας πόνοις, τὰ πάθη ἐνέκρωσας, καὶ ναὸν ἠτοίμασας, σαυτὸν τῷ Κυρίῳ σου· ὅθεν χαρισμάτων ἀμοιβὴν ἐκομίσω, ἰᾶσθαι νοσήματα, καὶ διώκειν τὰ πνεύματα, θεοφόρε Ἀντώνιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... (Τὸ αὐτὸ).

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὡς πανάμωμος Νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀπειράνδρος Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Παρακλήτου Πανύμνητε, ἀνομίας με ὄντα, αἰσχροὺν καταγώγιον, καὶ δαιμόνων παίγνιον ἐν γνώσει γενόμενον, σπεῦσον

Ὁ θεοφόρος Ἀντώνιος, ἡ δόξα τῶν Ἀσκητῶν καὶ τὸ καύχημα τῶν Μοναχῶν, ἔγινε θριαμβευτὴς νικητής, ἀφοῦ νίκησε θριαμβευτικὰ τίς ἀρχές καὶ ἐξουσίες τοῦ σκοτούς (τούς δαίμονες) μέ τὴν ἔντονη ἐγκράτεια.

Θεοτοκίο.

Τό νοῦ μου πού νεκρώθηκε ἀνάστησέ τον, Ἀγνή, μέ τὴν ἐνέργεια τῆς ζωῆς, πού φανερώθηκε ἀπό σένα στόν κόσμο, καὶ ὀδήγησέ τον στή ζωὴ, ἐσύ πού μόνῃ κατέλυσες τίς πύλες τοῦ θανάτου μέ τὴ γέννησή σου.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 37-38).

Καθίσματα.

Ἀφοῦ ἀνέλαβες τό Σταυρό τοῦ Κυρίου, Σοφέ, καὶ ἀκολουθώντας αὐτόν μέχρι τέλους, δέν ἐγύρισες, Θεόσοφε, τό νοῦ σου στόν κόσμο· ἀλλά μέ τούς κόπους τῆς ἐγκρατείας νέκρωσες τὰ πάθη, καὶ ἑτοίμασες τόν ἑαυτό σου ναὸ γιά τόν Κύριό σου· γι' αὐτό ἔλαβες τὴν ἀμοιβὴ τῶν χαρισμάτων, νά θεραπεύεις νοσήματα καὶ νά διώχνεις τὰ πνεύματα, Θεοφόρε Ἀντώνιε. Πρέσβευε στό Χριστό τό Θεό, νά δωρίσει ἄφεση πταισμάτων, σ' αὐτούς πού ἐορτάζουν μέ πόθο τὴν ἁγία μνήμη σου.

Δόξα ... (Τὸ ἴδιο).

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίο.

Ὡς πάναγνη Νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς Μητέρα τοῦ Λυτρωτοῦ χωρίς πείρα ἀνδρός, ὑπάρχοντας δοχεῖο τοῦ Παρακλήτου (τοῦ Ἁγ. Πνεύματος), ἐμένα πού εἶμαι αἰσχροὺ καταγώγιο (σπίτι) τῆς ἀμαρτίας, καὶ ἔγινα ἐν γνώσει μου

καὶ τῆς τούτων, κακουργίας με ῥῦσαι, λαμπρὸν οἰκητήριον, δι' ἀρετῆς ἀπαρτίσασα, Φωτοδόχε ἀκήρατε. Δίωξον τὸ νέφος τῶν παθῶν, καὶ τῆς ἄνω μεθέξεως ἀξιώσον, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου πρεσβείαις σου.

Ωιδὴ Δ'. Τῆς Θεοτόκου.

Εἰσακήκοα, Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα.

Τῶν παθῶν μου τὸν ταραχον, ἢ τὸν κυβερνήτην τεκοῦσα Κύριον, καὶ τὸν κλύδωνα κατεύνασον, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, Θεονύμφευτε.

Εὐσπλαγχνίας τὴν ἄβυσσον, ἐπικαλουμένῳ τῆς σῆς παράσχου μοι, ἢ τὸν εὐσπλαγχνον κήσασα, καὶ Σωτήρα πάντων, τῶν ὑμνούντων σε.

Ἀπολαύοντες, Πάναγνε, τῶν σῶν δωρημάτων εὐχαριστήριον, ἀναμέλομεν ἐφύμνιον, οἱ γινώσκοντές σε Θεομήτορα.

Οἱ ἐλπίδα καὶ στήριγμα, καὶ τῆς σωτηρίας τεῖχος ἀκράδαντον, κεκτημένοι σε, Πανύμνητε, δυσχερείας πάσης, ἐκλυτρούμεθα.

Τοῦ Ὁσίου.

Τῶν ἀρετῶν, κλίμακι θείᾳ χρησάμενος, πρὸς τὸ ὕψος, Πάτερ ἀναβέβηκας, καὶ τὸν Θεὸν εἶδες ἐπ' αὐτήν, ἐπεστηριγμένον, καὶ δωρεὰς διανέμοντα, χειρὶ πλουσιωτάτη, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι. Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ὅλος Θεῶ, καθιερώθης Ἀντώνιε, μόνος μόνῳ,

παιχνίδι τῶν δαιμόνων, ἔλα γρήγορα καὶ λύτρωσέ με ἀπὸ τὴν κακία τους, κάνοντάς με μέ τὴν ἀρετὴ λαμπρό κατοικητήριο, Ἀγνή, πού δέχθηκες τό Φῶς. Διῶξε τό νέφος τῶν παθῶν, καὶ κάνε με ἄξιο τῆς συμμετοχῆς τῶν οὐρανίων καὶ τοῦ ἀνέσπερου (αἰώνιου) φωτός μέ τίς πεσβεῖες σου.

Ωιδὴ Δ'. Τῆς Θεοτόκου.

Ἄκουσα, Κύριε, γιά τό μυστήριο τῆς οἰκονομίας σου, κατανόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐδόξασα τὴ Θεότητά σου.

Ἐσύ πού γέννησες τόν Κύριο, τόν Κυβερνήτη, καταπράυνε τὴν ταραχή καὶ τὴν τρικυμία τῶν πταισμάτων μου, Νύμφη τοῦ Θεοῦ.

Τὴν ἄβυσσο τῆς εὐσπλαχνίας σου δῶσε σ' ἐμένα, πού σέ ἐπικαλοῦμαι, ἐσύ πού ἐκυοφόρησες τόν εὐσπλαχνο καὶ Σωτήρα ὅλων, ὅσοι σέ ὑμνοῦν.

Ἀπολαμβάνοντας, Πάναγνη, τὰ δῶρα σου σοῦ ψάλλουμε ὕμνο, ἐμεῖς πού σέ γνωρίζουμε ὡς Μητέρα του Θεοῦ.

Ἐμεῖς πού σέ κατέχουμε ὡς ἐλπίδα καὶ στήριγμα καὶ ἀκλόνητο τεῖχος τῆς σωτηρίας, λυτρωνόμαστε ἀπό κάθε δυσκολία.

Τοῦ Ὁσίου.

Χρησιμοποιώντας τὴ θεϊκὴ κλίμακα (σκάλα) τῶν ἀρετῶν, ἀνέβηκες, Πάτερ, στά ὕψη, καὶ εἶδες τό Θεό νά στέκεται στήν κορυφή της, καὶ μέ πλουσιοπάροχο χέρι νά μοιράζει δωρεές σ' αὐτούς πού μελωδοῦν μέ πίστη. Δόξα στή δυνάμη σου, Φιλάνθρωπε.

Ὀλόκληρος ἀφοσιώθηκες στό Θεό, Ἀντώνιε,

πάνσοφε ένούμενος, δι' ἀρετῆς, καὶ καθομιλῶν,
καὶ θεοφανείας, ὡς καθαρὸς ἀξιούμενος, τῆς γῆς
καὶ τῶν γηϊνῶν· ἀποστὰς γὰρ ἀξίως, τὴν
οὐράνιον εὖρες ἀπόλαυσιν.

Νοῦν καὶ ψυχὴν, κεκαθαρμένος Ἀντώνιε, τὴν
ἀπάτην, Πάτερ τὴν ψυχόλεθρον, καὶ μηχανάς,
δόλους τε πικρούς, καὶ τὰς φαντασίας, τῶν
δυσμενῶν ἐφανερώσας· παθῶν γὰρ ἐδιδάχθης, καὶ
μαθῶν ἐκδιδάσκεις, Μοναζόντων τὰ πλήθη
Πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Θεὸν ἐκ σοῦ, τὸν σαρκωθέντα δυσώπησον, τὸν
ἀτρέπτως, ὃ ἦν διαμείναντα, καὶ φυσικῶς, ἴσον τῷ
Πατρί, καὶ σοὶ τῇ Τεκούσῃ, γενόμενον ὁμοούσιον,
συγχώρησιν πταισμάτων, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν,
τοῖς ὑμνοῦσί σε πίστει δωρήσασθαι.

Ε'. Τῆς Θεοτόκου.

Φώτισον ἡμᾶς, τοῖς προστάγμασί σου, Κύριε,
καὶ τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ, τὴν σὴν εἰρήνην,
παράσχου ἡμῖν, φιλάνθρωπε.

Ἐμπλησον, Ἄγνή, εὐφροσύνης τὴν καρδίαν
μου, τὴν σὴν ἀκήρατον διδοῦσα χαρὰν, τῆς
εὐφροσύνης, ἣ γεννήσασα τὸν αἴτιον.

Λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων, Θεοτόκε Ἄγνή, ἣ
αἰώνιαν τεκοῦσα λύτρωσιν, καὶ τὴν εἰρήνην, τὴν
πάντα νοῦν ὑπερέχουσιν.

Λῦσον τὴν ἀχλύν, τῶν πταισμάτων μου,

ἐρχόμενος σέ ἔνωση, Πάνσοφε, μέ τὴν ἀρετὴ μόνος ἐσὺ
πρὸς μόνον Ἐκεῖνον, καὶ συνομιλώντας μαζί του, καὶ ὡς
καθαρὸς ἀναδεικνυόμενος ἄξιος θεϊκῶν ὄραμάτων· διότι
ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκες ἀπὸ τῆ γῆ καὶ τὰ γήινα, βρῆκες
ἐπάξια τὴν οὐράνια ἀπόλαυση.

Ἀφοῦ καθαρίσθηκες στό νοῦ καὶ στήν ψυχὴ, Ἀντώνιε,
φανερώσες, Πάτερ, τὴν ψυχοφθόρο ἀπάτη καὶ τίς
ἐπινοήσεις καὶ τοὺς σκληροὺς δόλους καὶ τίς φαντασίες
τῶν δαιμόνων· Διότι ἀφοῦ ἔπαθες, διδάχθηκες, καὶ ἀφοῦ
ἔμαθες, διδάσκεις τὰ πλήθη τῶν Μοναχῶν, Παμμακάρι-
στε.

Θεοτοκίον.

Παρακάλεσε τό Θεό, πού σαρκώθηκε ἀπό σένα, ὁ
ὁποῖος χωρὶς μετατροπὴ ἔμεινε αὐτό πού ἦταν, καὶ ἐνῶ
ἦταν ἐκ φύσεως ἴσος μέ τόν Πατέρα, ἔγινε ὁμοούσιος (τῆς
ἴδιας οὐσίας) καὶ μ' ἐσένα πού τόν ἐγέννησες, νά δωρίσει
συγχώρηση πταισμάτων καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν σ'
αὐτοῦς πού σέ ὑμνοῦν.

Ωιδὴ Ε'. Τῆς Θεοτόκου.

Φώτισέ μας μέ τὰ προστάγματά σου, Κύριε, καὶ μέ τό
χέρι σου τό ἔνδοξο δῶσε μας τὴν εἰρήνην, Φιλάνθρωπε.

Γέμισε, Ἄγνή, μέ εὐφροσύνη τὴν καρδιά μου δίνοντάς
μου τὴ δική σου ὀλοκάθαρη χαρὰ, ἐσὺ πού γέννησες τόν
αἴτιο τῆς εὐφροσύνης.

Λύτρωσέ μας ἀπὸ κινδύνους, Θεοτόκε Ἄγνή, ἐσὺ πού
γέννησες τὴν αἰώνια λύτρωση καὶ τὴν εἰρήνην, πού εἶναι
ἀνώτερη ἀπὸ κάθε διάνοια.

Διάλυσε τὴν καταχνιά τῶν σφαλμάτων μου, Νύμφη

Θεόνυμφε, τῷ φωτισμῷ τῆς σῆς λαμπρότητος, ἡ
φῶς τεκοῦσα, τὸ θεῖον καὶ προαιώνιον.

Ἰασαι Ἀγνή, τῶν παθῶν μου τὴν ἀσθένειαν,
ἐπισκοπῆς σου ἀξίωσασα, καὶ τὴν υἰεῖαν, τῇ
πρεσβεΐᾳ σου παράσχου μοι.

Τοῦ Ὁσίου.

Ἐνοικοῦντά σοι ἔχων, τὸν τὰ πάντα βλέποντα
Θεὸν μακάριον, ἐκδιδάσκοντά σε, καὶ φωτίζοντα
καὶ συνετίζοντα, τῶν ψυχῶν Τρισμάκαρ, τῶν
καθαρῶν καὶ μακαρίων, τὰς ἀνόδους ὁρᾶν
κατηξίωσαι.

Ἰαμάτων σοι χάριν, κατὰ νοσημάτων
ποικίλων δεδώρηται, καὶ κατὰ πνευμάτων,
ἀκαθάρτων Χριστὸς ἐξουσίαν Σοφέ· τὴν γὰρ φύσιν
Πάτερ, νενικηκῶς τῶν ὑπὲρ φύσιν, χαρισμάτων
μετέσχες τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Οἱ σέ τεῖχος πλουτοῦντες, καὶ τῇ προστασίᾳ
σου περιφρουρούμενοι, δόξη, τῇ σῇ θείᾳ
ἐγκαυχώμενοι σέ μακαρίζομεν· σὺ γὰρ Παναγία,
τὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν πηγάζεις, εὐφροσύνην τε καὶ
ἀγαλλίασιν.

Ωιδὴ ΣΤ'. Τῆς Θεοτόκου.

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ
ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἡ ψυχὴ
μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄϊδι προσήγγισε,
καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς. Ἐκ φθορᾶς, ὁ Θεὸς με
ἀνάγαγε.

Θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς ὡς ἔσωσεν, ἑαυτὸν

τοῦ Θεοῦ, μέ τό φωτισμό τῆς δικῆς σου λαμπρότητος, ἐσύ
πού γέννησες τό θεϊκό καὶ προαιώνιο φῶς.

Θεράπευσε, Ἀγνή τὴν ἀσθένεια τῶν παθῶν μου, κά-
νοντάς με ἄξιο, νά μέ ἐπισκεφθεῖς, καὶ δῶσε μου τὴν υἰεῖα
μέ τὴν πρεσβεΐα σου.

Τοῦ Ὁσίου.

Ἐχοντας μέσα σου κάτοικο τόν μακάριο Θεό, πού
βλέπει τὰ πάντα, νά σέ διδάσκει, καὶ νά σέ φωτίζει, καὶ νά
σέ συνετίζει, καταξιώθηκες, Τρισμακάριστε, νά βλέπεις τίς
ἀνόδους στόν οὐρανό τῶν ψυχῶν τῶν καθαρῶν καὶ μακα-
ρίων ἀνθρώπων.

Σοῦ ἔχει δωρίσει ὁ Χριστὸς χάρισμα θεραπειῶν κατὰ
τῶν διαφόρων ἀσθενειῶν, Σοφέ, καὶ ἐξουσία κατὰ πνευ-
μάτων ἀκαθάρτων· Διότι ἔχοντας νικήσει, Πάτερ, τὴ φύση,
συμμετέσχες στά ὑπερφυσικά χαρίσματα τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίο.

Ἐμεῖς πού σέ κατέχουμε πλουσιοπάροχα ὡς τεῖχος καὶ
φρουρούμαστε ἀπό τὴν προστασία σου, καυχώμενοι γιὰ τὴ
δικὴ σου θεϊκὴ δόξα σέ μακαρίζουμε. Διότι ἐσύ, Παναγία,
πηγάξεις καὶ τὴν εὐφροσύνη (τὴν χαρὰ) καὶ τὴν χαρὰ τῶν
ψυχῶν μας.

Ωιδὴ ΣΤ'. Τῆς Θεοτόκου.

Θά ξεχύσω τὴ δέησή μου πρὸς τόν Κύριο, καὶ σ' αὐτόν
θά ἀναφέρω τίς θλίψεις μου· διότι ἡ ψυχὴ μου γέμισε ἀπό
δεινά, καὶ ἡ ζωὴ μου πλησίασε στόν ἄδη· καὶ παρακαλῶ,
ὅπως ὁ Ἰωνᾶς. Βγάλε με ἀπό τὴ φθορά, Θεέ μου.

Ὅπως ἔσωσε ἀπό τό θάνατο καὶ τὴ φθορά τὴ φύση

ἐκδεδωκῶς τῷ θανάτῳ, τὴν τῇ φθορᾷ καὶ θανάτῳ μου φύσιν, κατασχεθεῖσαν, Παρθένε, δυσώπησον, τὸν Κύριόν σου καὶ Υἱόν, τῆς ἐχθρῶν κακουργίας με ῥύσασθαι.

Προστάτιν σε τῆς ζωῆς ἐπίσταμαι, καὶ φρουρὰν ἀσφαλεστάτην, Παρθένε, τῶν πειρασμῶν διαλύουσαν ὄχλον, καὶ ἐπηρείας δαιμόνων ἐλαύνουσαν, καὶ δέομαι διαπαντός, ἐκ φθορᾶς τῶν παθῶν μου ῥυσθῆναί με.

Ὡς τεῖχος καταφυγῆς κεκτήμεθα, καὶ ψυχῶν σε παντελῆ σωτηρίαν, καὶ πλατυσμὸν ἐν ταῖς θλίψεσι, Κόρη, καὶ τῷ φωτί σου ἀεὶ ἀγαλλόμεθα. Ὡ Δέσποινα, καὶ νῦν ἡμᾶς, τῶν παθῶν καὶ κινδύνων διάσωσον.

Ἐν κλίνῃ νῦν ἀσθενῶν κατάκειμαι, καὶ οὐκ ἔστιν ἴασις τῇ σαρκί μου, ἀλλ' ἢ Θεὸν καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ τὸν λυτῆρα τῶν νόσων κυήσασα, σοῦ δέομαι τῆς ἀγαθῆς, ἐκ φθορᾶς νοσημάτων ἀνάστησον.

Τοῦ Ὁσίου.

Νόμιμον ἀθλητικῶς, πολιτείαν ἀπαλῶν ἐξ ὀνύχων ἀναλαβὼν Θεόφρον, μέχρι τέλους διέσωσας, καὶ ὡς θεῖος ἀριστεύς, στέφανον εἴληφας, τὸν τῆς νίκης, παρὰ τοῦ πάντων Βασιλεύοντος.

Ἐχοντες πρὸς τὸν Θεόν, πρεσβευτὴν σε δυνατώτατον Μάκαρ, καὶ κοινωνὸν φροντίδων, καὶ προστάτην καὶ πρόμαχον, καὶ μεσίτην

μου, Παρθένε, δίνοντας τὸν ἑαυτό του στό θάνατο, ἢ ὅποια φύση μου κατακυριεύθηκε ἀπὸ τῆ φθορᾶ καὶ τό θάνατο, ἰκέτευσε τὸν Κύριό σου καὶ Υἱό, νά μέ λυτρώσει ἀπὸ τὴν κακουργία τῶν ἐχθρῶν.

Σέ ἀναγνωρίζω ὡς προστάτη τῆς ζωῆς καὶ ἀσφαλέστατη φρουρά, Παρθένε, πού διαλύεις τό πλῆθος τῶν πειρασμῶν, καὶ μᾶς ἀπομακρύνεις ἀπὸ τὴν ἐπίδραση τῶν δαιμόνων· καὶ παρακαλῶ παντοτεινά, νά λυτρωθῶ ἀπὸ τῆ φθορᾶ τῶν παθῶν μου.

Σέ ἔχουμε ὡς τεῖχος, ὅπου καταφεύγουμε, καὶ ὡς τέλεια σωτηρία τῶν ψυχῶν μας, καὶ ὡς ἀνακούφιση ἀπὸ τίς θλίψεις, Κόρη, καὶ μέ τό φῶς σου ἀγαλλόμαστε. Ὡ Κυρία, καὶ τώρα σῶσε μας ἀπὸ τά πάθη καὶ τοὺς κινδύνους.

Τώρα εἶμαι κατάκοιτος, ἄρρωστος, στό κρεβάτι τῆς ἀσθενείας, καὶ δέν ὑπάρχει θεραπεία γιὰ τό σῶμα μου· ἀλλὰ ἐσένα, πού γέννησες τὸν Θεό καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κράτησες στά σπλάχνα σου τὸν Λυτρωτὴ τῶν ἀσθενειῶν, σέ παρακαλῶ, Ἀγαθή· Σήκωσέ με ἀπὸ τῆ φθορᾶ τῶν νοσημάτων.

Τοῦ Ὁσίου.

Ἀφοῦ ἀνέλαβες, Θεοφώτιστε, ἀπὸ τῆ βρεφικῆ ἡλικία ἀθλητικὴ ζωὴ σύμφωνη μέ τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ, τὴν διατήρησες μέχρι τέλους, καὶ ὡς θεϊκὸς πρωταθλητὴς πῆρες τό στεφάνι τῆς νίκης ἀπ' αὐτόν πού βασιλεύει στά σύμπαντα.

Ἐχοντας ἐσένα ὡς ἰσχυρότατον πρεσβευτὴ πρὸς τὸν Θεό, Μακάριε, καὶ συμμετοχο σὶς φροντίδες καὶ προστάτη καὶ πρόμαχο (ὑπερασπιστή), καὶ εὐνοϊκὸ μεσίτη (μεσολα-

εὐμενῆ, πάντων σωζόμεθα τῶν κινδύνων, καὶ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Ἐψωσας παναληθῶς, τὴν πεσοῦσαν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, τὸν ἐν μορφῇ τῆς θείας, καὶ Πατρὸς ἐν ἰσότητι, καθορώμενον Υἱόν, τὸν ἀναλλοίωτον Θεοτόκε, ἄνευ σποραῶς κυοφορήσασα.

Μικρά Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 38).

Κοντάκιον.

Τοὺς βιωτικούς θορύβους ἀπωσάμενος, ἡσυχαστικῶς τὸν βίον ἐξετέλεσας, τὸν Βαπτιστὴν μιμούμενος, κατὰ πάντα τρόπον Ὁσιώτατε, σὺν αὐτῷ οὖν σε γεραίρομεν, Πατέρων Πάτερ Ἀντώνιε.

Ὁ Οἶκος.

Τῆς τοῦ Χριστοῦ φωνῆς ἐπακούσας, ἐπορεύθης ὀπίσω τῶν αὐτοῦ ἐντολῶν, γυμνὸς τοῦ βίου γενόμενος, καὶ ἀπορρίψας φροντίδας πάσας τῶν χρημάτων, κτημάτων, καὶ οἰκετῶν σου, καὶ ἀδελφῆς τὴν στοργήν, θεοφόρε Ἀντώνιε· καὶ μόνος ἐν ταῖς ἐρήμοις, τῷ Θεῷ ὁμιλῶν καθαρῶτατα, γνώσεως χάριν εἴληφας· ἦν μοι πέμψον ὑμνεῖν σε μέλλοντι, Πατέρων Πάτερ Ἀντώνιε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου.

Στίχοι. Ἔχει τι μεῖζον οὐρανός καὶ τῶν Νόων,

βητή), σωζόμαστε ἀπὸ ὅλους τοὺς κινδύνους καὶ τοὺς πειρασμούς καὶ τίς περιστάσεις.

Θεοτοκίο.

Ἐψωσες ἀληθινὰ τὴν ξεπεσμένη φύση τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ κράτησες στὰ σπλάχνα σου χωρὶς ἄνδρα, Θεοτόκε, αὐτὸν ποὺ φανερώνεται Υἱὸς ἀμετάβλητος μὲ θεϊκὴ μορφή καὶ σὲ ἰσότητα μὲ τὸν Πατέρα.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 38).

Κοντάκιο.

Ἀφοῦ ἀπώθησες τοὺς θορύβους τῆς ζωῆς, Ὁσιώτατε, πέρασες τὴν ζωὴν σου ἡσυχαστικά, μιμούμενος μὲ κάθε τρόπο τὸ Βαπτιστὴ· μαζί μὲ αὐτὸν λοιπὸν σὲ ἐγκωμιάζουμε, Πάτερ τῶν πατέρων Ἀντώνιε.

Οἶκος.

Ἀφοῦ ἄκουσες τὴν φωνὴν τοῦ Χριστοῦ, ἀκολούθησες πίσω ἀπὸ τίς ἐντολές του, ἀφοῦ ἀπογυμνώθηκες ἀπὸ τὸ βίον σου (τὰ ὑπάρχοντά σου), καὶ ἀπέρριψες ὅλες τίς φροντίδες τῶν χρημάτων, τῶν κτημάτων καὶ τῶν ὑπηρετῶν σου, καὶ τὴν στοργὴ τῆς ἀδελφῆς, θεοφόρε Ἀντώνιε· καὶ ἐπικοινωνώντας μὲ τὸ Θεὸ στίς ἐρήμους καθαρῶτατα μόνος, ἔλαβες τὴν χάρι τῆς γνώσεως· Αὐτὴν τὴν (γνώση) στείλε μου, προκειμένου νὰ σὲ ὑμῶ, Πάτερ τῶν πατέρων Ἀντώνιε.

Συναξάριο.

Τῇ δεκάτῃ ἐβδόμῃ αὐτοῦ τοῦ μηνός εἶναι ἡ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς μας, τοῦ Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου.

Ἔχει ὁ οὐρανός κάτι μεγαλύτερο καὶ ἀπὸ τοὺς

Ἐξαρχον Ἀντώνιον Ἀσκητῶν ἔχων.

Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ Ἀντώνιον ἔνθεν ἄειραν.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καταβασίαι. Τῆς Ὑπαπαντῆς.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 68-70

Ωιδῆ Ζ'. Τῆς Θεοτόκου.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παιδες ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὡς ἠθέλησας Σῶτερ, οἰκονομήσασθαι, ἐν μήτρᾳ τῆς Παρθένου, κατώκησας τῷ κόσμῳ, ἦν προστάτιν ἀνέδειξας. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Θελητὴν τοῦ ἐλέους, ὃν ἐγέννησας, Μητέρα ἀγνή, δυσώπησον, ῥυσθῆναι τῶν πταισμάτων, ψυχῆς τε μολυσμάτων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Θησαυρὸν σωτηρίας, καὶ πηγὴν ἀφθαρσίας, τὴν σὲ κηύσασαν, καὶ πύργον ἀσφαλείας, καὶ θύραν μετανοίας, τοῖς κραυγάζουσιν ἔδειξας. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Σωμάτων μαλακίας, καὶ ψυχῶν ἀρρωστίας, Θεογεννήτρια, τῶν πόθῳ προσιόντων, τῇ σκέπη σου τῇ θείᾳ, θεραπεύειν ἀξίωσον, ἢ τὸν Σωτῆρα Χριστόν, ἡμῖν ἀποτεκοῦσα.

Ἀγγέλους, ἔχοντας τὸν Ἀρχηγὸ τῶν Ἀσκητῶν.

Κατὰ τὴν δεκάτῃ ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ πῆραν ἀπὸ ἐδῶ τὸν Ἀντώνιο.

Μέ τις δικές του ἅγιες πρεσβεῖες, Θεέ μας, ἐλέησέ μας. Ἀμήν.

Καταβασίεις. Τῆς Ὑπαπαντῆς.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 68-70

Ωιδῆ Ζ'. Τῆς Θεοτόκου.

Οἱ νέοι πού ἀπὸ τὴν Ἰουδαία κατέληξαν κάποτε ὡς αἰχμάλωτοι στὴ Βαβυλώνα, καταπάτησαν τὴ φλόγα τῆς καμίνου μέ τὴν πίστη τῆς Ἁγίας Τριάδος ψάλλοντας. Ὁ Θεός τῶν πατέρων μας εἶσαι δοξασμένος.

Ἐπειδὴ θέλησες, Σωτῆρα, νὰ οἰκονομήσεις τὴ σωτηρία μας, κατοίκησες στὸν κόσμον στὴ μήτρα τῆς Παρθένου, τὴν ὁποία ἀνέδειξες προστάτη. Ὁ Θεός τῶν πατέρων μας εἶσαι δοξασμένος.

Παρακάλεσε, Μητέρα ἀγνή, αὐτὸν πού θέλει τό ἔλεος, τὸν ὁποῖο γέννησες, νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰ σφάλματα καὶ τοὺς μολυσμούς τῆς ψυχῆς, αὐτοὶ πού κραυγάζουν. Ὁ Θεός τῶν πατέρων μας εἶσαι δοξασμένος.

Θησαυρὸ σωτηρίας καὶ πηγὴν ἀφθαρσίας ἀνέδειξες, αὐτὴν πού σὲ γέννησε, καὶ Πύργον ἀσφαλείας καὶ θύρα μετανοίας, γι' αὐτοὺς πού κραυγάζουν. Ὁ Θεός τῶν πατέρων μας εἶσαι δοξασμένος.

Μητέρα τοῦ Θεοῦ, πού γέννησες γιὰ μᾶς τό Σωτῆρα, τό Χριστό, ἀξίωσε νὰ θεραπεύεις τίς σωματικές ἀδυναμίες καὶ ἀρρώστιες τῶν ψυχῶν, αὐτῶν πού πλησιάζουν μέ πόθο στὴ θεϊκὴ σου σκέπη.

Τοῦ Ὁσίου.

Φιάλαι πεφύκασι, τῶν ἀρωμάτων αἰσιαγόνες σου, ἀρετῶν εὐωδίας, καὶ σωτηρίας ἀρωματίζουσαι, ὡς ἐκ λειμῶνος, τοῖς πόθῳ κραυγάζουσιν. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου σοὶ ἐνοικήσασα, τῶν πνευμάτων διώκτην, τῆς πονηρίας, Πάτερ, εἰργάσατο, καὶ Μοναζόντων ἀλείπτῃν κραυγάζοντα. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν ἄχραντον, καὶ παναγίαν· ἀνευφημήσωμεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἡ χάρις, ἡμῖν πηγάζει τῶν ὑπὲρ νοῦν δωρεῶν, ὡς ἐκ χειμάρρου τῆς θείας χρηστότητος· ἦν εὐσεβεῖ λογισμῶ, νῦν μακαρίζομεν.

Ωιδὴ Η'. Τῆς Θεοτόκου.

Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὃν ὕμνοῦσι στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, ὕμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους, μὴ παρίδῃς Παρθένε, ὕμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντάς σε, Κόρη, εἰς αἰῶνας.

Τῶν ἰαμάτων τὸ दाψιλές, ἐπιχέεις τοῖς πιστῶς ὕμνοῦσί σε Παρθένε, καὶ ὑπερυψοῦσι τὸν ἄφραστόν σου τόκον.

Τὰς ἀσθενείας μου τῆς ψυχῆς ἰατρεύεις, καὶ σαρκὸς τὰς ὀδύνας, Παρθένε, ἵνα σε δοξάζω τὴν

Τοῦ Ὁσίου.

Ἀναδείχθησαν ἐκ φύσεως φιάλες τῶν ἀρωμάτων οἱ σιαγόνες σου (τὰ χεῖλη σου), ἐκπέμποντας σάν ἀπὸ λιβάδι τίς εὐωδιές τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς σωτηρίας σ' ἐκείνους πού κραυγάζουν μέ πόθο· Εἶναι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἀφοῦ κατοίκησε μέσα σ' ἐσένα, Πάτερ, σέ ἔκανε διώκτη τῶν πνευμάτων τῆς πονηρίας (τῶν δαιμόνων), καὶ προπονητὴ τῶν Μοναχῶν, ὁ ὁποῖος κραυγάζεις. Εἶναι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

Θεοτοκίον.

Ἄς ἐγκωμιάσουμε τὴν Μαρία τὴν ἀγνή καὶ παναγία· διότι διὰ μέσου αὐτῆς πηγάζει σ' ἐμᾶς ἡ χάρις τῶν δωρεῶν πού ξεπερνοῦν τό νοῦ ἀπὸ τῆ θεϊκῆ ἀγαθότητα, σάν ἀπὸ χεῖμαρρο· αὐτὴν ἄς μακαρίσουμε τώρα μέ εὐσεβῆ λογισμό.

Ωιδὴ Η'. Τῆς Θεοτόκου.

Τὸ Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, τὸν ὁποῖο ὕμνοῦν οἱ στρατιές τῶν Ἀγγέλων, ὕμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Μὴ παραβλέψεις, Παρθένε, αὐτοὺς πού ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τῆ βοήθεια ἐκ μέρους σου, οἱ ὁποῖο ὕμνοῦν καὶ ὑπερυψώνουν ἐσένα, Κόρη στοὺς αἰῶνες.

Βρέχεις τὴν ἀφθονία τῶν θεραπειῶν, Παρθένε, σ' αὐτοὺς πού μέ πίστη σέ ἀνυμνοῦν, καὶ ὑπερυψώνουν τὴν ἀνέκφραστή σου γέννηση.

Γιατρεύεις τίς ἀσθένειες τῆς ψυχῆς μου καὶ τοὺς πόνους τοῦ σώματός μου, Παρθένε, γιὰ νά δοξάζω ἐσένα τὴν

Κεχαριτωμένην.

Τῶν πειρασμῶν σὺ τὰς προσβολὰς ἐκδιώκεις, καὶ παθῶν τὰς ἐφόδους Παρθένε· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου.

Ἐν προσευχαῖς τὸ ἄγρυπνον, ἐν νηστείαις τὸ εὐτονον, τὸ καρτερικόν, ἐν πειρασμοῖς κτησάμενος, νοὸς καθαρότητι, ἐπὶ γῆς ὡς Ἄγγελος, πεπολιτευμένος, τῷ Θεῷ ἀνεβόας· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰκετηρίαῖς Ὅσιε, δεήσεσι χρώμενος, σὺ διηνεκῶς, πρὸς τὸν Θεὸν ἀνέδραμες, πρὸς ὕψος μετάρσιον, τοὺς τῶν δαιμόνων βρόχους φυγών, ἐλευθερωθεὶς δέ, τῆς αὐτῶν τυραννίδος, θεόφρον ἀναμέλπεις· ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νέος Μωσῆς γενόμενος, ἐν ἐρήμῳ τὸ τρόπαιον, κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ πολεμίων ἔστησας, λαοῦ προηγούμενος, τῶν Ἀσκητῶν συστήματος, τοῦ ἐν εὐφροσύνῃ, καὶ σεμνῇ πολιτεία, βοῶντος· Τὸν Δεσπότην, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Θεογεννήτορ Πάναγνε, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα, καὶ τῆς ἁμαρτίας, τὰς οὐλὰς ἐξάλειψον, πηγαῖς ἀποσμήχουσα, ταῖς ἐκ πλευρᾶς τοῦ Τόκου σου, καὶ τοῖς ἐξ αὐτῆς, ἀποκαθαίρουσα ῥεῖθροις·

χαριτωμένην.

Ἐσὺ διώχνεις τίς ἐπιθέσεις τῶν πειρασμῶν καὶ τίς ἐφόδους τῶν παθῶν, Παρθένε, γι' αὐτό σε ὑμνοῦμε σε ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τοῦ Ὁσίου.

Ἀπέκτησες τὴν ἀγρυπνία στίς προσευχές, τὴν δύναμη στίς νηστείες, τὴν καρτερία (τὴν ὑπομονή) στοὺς πειρασμούς, ἔζησες ἐπάνω στὴ γῆ με καθαρότητα τοῦ νοῦ ὡς Ἄγγελος, καὶ κραύγαζες πρὸς τὸν Θεό· Οἱ νέοι δοξολογεῖτε, οἱ ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαέ ὑπερυψώνετε τον σε ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Χρησιμοποιώντας, ὅσιε, διαρκῶς ἱκεσίες, καὶ δεήσεις πρὸς τὸν Θεό ἀνέβηκες σὲ μεγάλο ὕψος, ἀποφεύγοντας τίς παγίδες τῶν δαιμόνων· καὶ ἐλευθερωμένος ἀπὸ τὴν τυρανία τους, Θεοφώτιστε, ψάλλεις· ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαέ ὑπερυψώνετε τον σε ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἐγίνες νέος Μωσῆς, καὶ ἔστησες στὴν ἔρημο τὸ τρόπαιο (μνημεῖο νίκης) κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ ἀντιπάλων προπορευόμενος ἀπὸ τοῦ λαοῦ τοῦ πλήθους τῶν Ἀσκητῶν, πού φωνάζει με εὐφροσύνη καὶ με σεμνὴ διαγωγή· ἱερεῖς δοξολογεῖτε τὸν Κύριο, λαέ ὑπερυψώνετε τον σε ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίον.

Θεογεννήτρια Πάναγνη, ἐξαφάνισε τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου καὶ τὰ σημάδια τῆς ἁμαρτίας ἀποσπογγίζοντάς τα με τίς πηγές ἀπὸ τὴν πλευρά τοῦ τέκνου σου· καὶ καθαρρίζοντάς τα με τὰ ρεῦματα πού προῆλθαν ἀπ' αὐτήν· διότι

πρὸς σὲ γὰρ ἀνακράζω, καὶ πρὸς σὲ καταφεύγω,
καὶ σὲ ἐπικαλοῦμαι, τὴν Κεχαριτωμένην.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργγ. Σελ. 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Τῆς Θεοτόκου.

Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ
σεσωσμένοι, Παρθένε ἀγνή, σὺν Ἀσωμάτων
χορείαις, σὲ μεγαλύνοντες.

Ροὴν μου τῶν δακρῶν, μὴ ἀποποιήσης, ἢ τὸν
παντὸς ἐκ προσώπου πᾶν δάκρυον, ἀφηρηκότα
Παρθένε, Χριστὸν κηρύσασα.

Χαρᾶς μου τὴν καρδίαν, πλήρωσον, Παρθένε,
ἢ τῆς χαρᾶς δεξαμένη τὸ πλήρωμα, τῆς ἀμαρτίας
τὴν λύπην, ἐξαφανίσασα.

Λιμὴν καὶ προστασία, τῶν σοὶ
προσφευγόντων, γενοῦ Παρθένε, καὶ τεῖχος
ἀκράδαντον, καταφυγὴ τε καὶ σκέπη, καὶ
ἀγαλλίαμα.

Φωτὸς σου ταῖς ἀκτῖσι, λάμπρυνον Παρθένε,
τὸ ζοφερόν τῆς ἀγνοίας διώκουσα, τοὺς εὐσεβῶς
Θεοτόκον σὲ καταγγέλλοντας.

Κακώσεως ἐν τόπῳ, τῷ τῆς ἀσθενείας,
ταπεινωθέντα, Παρθένε, θεράπευσον, ἐξ
ἀρρώστιας εἰς ῥῶσιν, μετασκευάζουσα.

Τοῦ Ὁσίου.

Ἐπέστη ἡ φωσφόρος σου Ἑορτὴ,
παμμακάριστε Πάτερ Ἀντώνιε, πλήρης χαρᾶς,
πλήρης εὐφροσύνης πνευματικῆς, πλήρης Ἁγίου
Πνεύματος, πλήρης εὐωδίας καὶ φωτισμοῦ· καὶ
νῦν σε κεκτημένοι, ἀσκήσεως κανόνα, καὶ

σ' ἐσένα κραυγάζω, καὶ σ' ἐσένα καταφεύγω, κι ἐσένα
καλῶ σὲ βοήθεια, τὴν Κεχαριτωμένην.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργγ. Σελ. 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Τῆς Θεοτόκου.

Μοναδικὴ Θεοτόκο σὲ ὁμολογοῦμε, Παρθένε ἀγνή,
ἐμεῖς πού σωθήκαμε διὰ μέσου σου, μεγαλύνοντάς σε μαζί
μέ τὰ πλήθη τῶν Ἀσωμάτων.

Μὴν ἀρνηθεῖς νὰ δεχθεῖς τὴ ροὴ τῶν δακρῶν μου,
Παρθένε, ἐσύ πού γέννησες τὸν Χριστό, πού ἀφήρεσε κάθε
δάκρυ ἀπὸ κάθε πρόσωπο.

Γέμισε μέ χαρὰ τὴν καρδιά μου, Παρθένε, ἐσύ πού δέ-
χθηκες τὴν πληρότητα τῆς χαρᾶς ἐξαφανίζοντας τὴ λύπη
τῆς ἀμαρτίας.

Γίνε, Παρθένε, λιμάνι καὶ προστασία γι' αὐτοὺς πού
καταφεύγουν σ' ἐσένα, καὶ τεῖχος ἀκλόνητο καὶ καταφύ-
γιο, καὶ σκέπη, καὶ ἀγαλλίαμα.

Μέ τίς ἀκτῖνες τοῦ φωτός σου, διώχνοντας τὸ σκοτάδι
τῆς ἀγνοίας, λάμπρυνε αὐτοὺς, πού μέ εὐσέβεια σὲ
ἀνακηρύττουν Θεοτόκο.

Ἐμένα. πού ταπεινώθηκα, Παρθένε, στὸν τόπο τῆς
κακοπάθειας, δηλαδή τῆς ἀρρώστιας, θεράπευσέ με μετα-
φέροντάς με ἀπὸ τὴν ἀρρώστια στὴν ἀνάρρωση.

Τοῦ Ὁσίου.

Ἐφθασε ἡ ἑορτὴ σου πού φέρνει φῶς, παμμακάριστε
Πάτερ Ἀντώνιε, γεμάτη ἀπὸ χαρὰ, γεμάτη ἀπὸ εὐφροσύνη
πνευματικῆ, γεμάτη ἀπὸ Ἅγιο Πνεῦμα, γεμάτη ἀπὸ
εὐωδία καὶ φωτισμό· αἱ τώρα ἔχοντας ἐσένα κανόνα
ἀσκήσεως καὶ νομοθέτη σκιροῦμε ἀπὸ ἀγαλλίαση

νομοθέτην ἀγαλλόμεθα.

Μὴ παύσῃ ἱκετεύων τὸν Λυτρωτὴν, πανσεβάσμιε Πάτερ δωρήσασθαι, τοῖς εὐλαβῶς, μνήμην σου τελοῦσι τὴν Ἱερὰν, τὴν τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, τὴν τῶν χαρισμάτων διανομήν, τὴν θεϊὰν προστασίαν, ψυχῶν τὴν σωτηρίαν, καὶ αἰώνια ἀπολύτρωσιν.

Ἰσάγγελος βιώσας ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν ἰσάγγελον εὖρες φαιδρότητα· τῆς γὰρ αὐτῶν, θεοειδестаῆτος μαρμαρυγῆς, ἐν μετουσίᾳ γέγονας, οἷς καὶ συναγάλλη διηνεκῶς, ὡς ἔνθεος Προφήτης, ὡς Μάρτυς στεφηφόρος, ὡς Μοναζόντων ἀκροθίνιον.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες Παρθένε, δίχα σπορᾶς, τὸν τὰ σύμπαντα δημιουργήσαντα, Λόγον Θεοῦ, ἄνευ θελημάτων τῶν τῆς σαρκός, ἄνευ φθορᾶς δὲ τέτοκας, ἄνευθεν ὠδίνων τῶν μητρικῶν· διὸ σὲ Θεοτόκον, καὶ γλώσση καὶ καρδιά, ὁμολογοῦντες με γαλύνομεν.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργεγικόν. Σελίς 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Καινήν ὁδὸν καὶ ἄτριπτον, ἀνθρώποις ἐκ νεότητος, ἀναλαβὼν θεοφόρε, ταύτην θερμῶς ἕως τέλους, ἀνεπιστρόφως ὠδεύσας, νόμῳ καινῷ πειθόμενος, Χριστοῦ, καὶ πρῶτος πέφηνας, καθηγητὴς τῆς ἐρήμου, καὶ Μοναζόντων ἀκρότης.

Φωστὴρ φωστήρων γέγονας, Μοναστῶν δὲ

Μὴν παύσεις νὰ ἱκετεύεις τὸν Λυτρωτὴ, πανσεβάμιε Πάτερ, νὰ δωρίσει σ' αὐτοὺς πού ἐκτελοῦν μέ εὐλάβεια τὴν ἱερὴ μνήμη σου, τὴ συγχώρηση τῶν πταισμάτων, τὴν παραχώρηση τῶν χαρισμάτων, τὴ θεϊκὴ προστασία, καὶ τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν, καὶ αἰώνια ἀπολύτρωση.

Ἐξησες ὡς ἴσος μέ τοὺς Ἀγγέλους ἐπάνω στή γῆ, καὶ βοῆκες τὴ χαρὰ τὴν ἴση μέ τοὺς Ἀγγέλους· διότι ἔγινες μέτοχος τῆς θεόμορφης λάμψης, μαζί μέ τοὺς ὁποίους (τοὺς Ἀγγέλους) ἀγάλλεσαι διαρκῶς, ὡς θεϊκός Προφήτης, ὡς Μάρτυρας στεφανωμένος, ὡς κορυφὴ τῶν Μοναχῶν .

Θεοτοκίο.

Συνέλαβες, Παρθένε, χωρὶς συζυγικὴ σχέση, τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού δημιούργησε τὰ σύμπαντα, χωρὶς τίς σαρκικὲς ἐπιθυμίες· καὶ χωρὶς νὰ φθαρεῖς γέννησες, χωρὶς πόνους μητρικούς· γαυτὸ ὁμολογώντας σε Θεοτόκο καὶ μέ τὴ γλῶσσα καὶ μέ τὴν καρδιά σὲ μεγαλύνουμε.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργεγικό. Σελίδα 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Πῆρες, Θεοφόρε, ἀπὸ τὴ νεότητά σου καινούριο δρόμο καὶ ἀπάτητο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ αὐτὸν βάδισες μέ θερμότητα μέχρι τὸ τέλος χωρὶς ἐπιστροφή, ὑπακούοντας στὸν καινούριο νόμο τοῦ Χριστοῦ, καὶ φάνηκες πρῶτος καθηγητὴς τῆς ἐρήμου καὶ κορυφὴ τῶν Μοναχῶν.

Ἐγίνες φωστήρας τῶν φωστήρων καὶ γυμναστῆς

ἀλείπτῃς, καὶ ἀρχηγὸς Ἀντώνιε, οἰκουμένης τὸ κλέος, διδάσκων οἷα γενναῖος, στρατηγέτης ἄριστα, τὰς τῶν δαιμόνων ἐφόδους, μὴ πτοεῖσθαι ἀρρωγόν, κεκτημένους τὸν Χριστόν, τῆς πλάνης τὸν καθαιρέτην.

Ἐν σώματι διατελῶν, τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον, ὑπῆλθες ὥσπερ ἄσαρκος, καὶ τῷ κόσμῳ ἐδείχθης, Φωστήρ ἀειλαμπέστατος, καὶ τοῖς πᾶσιν ἔδειξας, Ἀντώνιε θεοφόρε, Μοναζόντων τὸ κλέος, Ἀσκητῶν ἢ καλλονή, καὶ τῶν Πατέρων ἢ δόξα.

Θεοτοκίον.

Ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή, Θεοτόκε Παρθένε, τὴν σὴν ἄμαχον Δέσποινα, προστασίαν αἰτοῦμεν, οἱ θλίψεσι συσχεθέντες, καὶ κλυδωνιζόμενοι, τοῦ βίου ταῖς τρικυμίαις· στήσον αὖρας τῶν παθῶν, καὶ λιμένα εἰς Θεοῦ, ἐμβίβασον θελημάτων.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40-42,-43).

Τροπάρια.

Ὅσιε Πάτερ Ἀντώνιε, σὺ τὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ ὤμων ἀράμενος, τῷ Σταυρῷ τὴν ἔπαρσιν, τοῦ Σατᾶν καταβέβληκας, καὶ τὰς ἐρήμους, πόλεις ἀνέδειξας, διὰ τοῦ τρόπου τῆς πολιτείας σου. Ὡ παμμακάριστε, Ἀσκητῶν τὸ καύχημα, διὸ Χριστόν, ἀπαύστως ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Ὅσιε Πάτερ Ἀντώνιε, διὰ τὴν ὄντως ζωὴν, ἐν τῷ μνήματι κέκλεισαι, μηδόλως πτούμενος, προσβολὰς τοῦ ἀλάστορος, τὰς μετὰ κτύπων καὶ

(προπονητής) τῶν Μοναχῶν καὶ ἀρχηγός, Ἀντώνιε, δόξα τῆς οἰκουμένης, διδάσκοντας ὡς γενναῖος στρατηγός ἄριστα, νά μὴ φοβούμαστε τίς ἐπιθέσεις τῶν δαιμόνων, ἔχοντας βοηθὸ τὸν Χριστό, τὸν καθαιρέτη (τὸν καταστροφέα) τῆς πλάνης.

Ἐνῷ ὑπῆρχες μέσα σέ σῶμα, ἔζησες ὡς ἄσαρκος τῆ ζωὴ τῶν Ἀγγέλων, καὶ φάνηκες στὸν κόσμο ὡς φωστήρας, πού λάμπει πάντοτε, καὶ ἔδειξες σέ ὅλους, Θεοφόρε Ἀντώνιε, τὴ δόξα τῶν μοναχῶν, ἐσύ ἢ ὠραιότητα τῶν Ἀσκητῶν καὶ ἢ δόξα τῶν πατέρων

Θεοτοκίο.

Ἐλπίδα τοῦ κόσμου ἀγαθή, Θεοτόκε Παρθένε, ζητοῦμε τὴ δική σου ἀκαταμάχητη προστασία, Κυρία, ἐμεῖς πού στριμωχθήκαμε ἀπὸ θλίψεις καὶ κλυδωνιζόμαστε ἀπὸ τίς τρικυμίες τῆς ζωῆς. σταμάτησε τοὺς ἀνέμους τῶν παθῶν, καὶ βάλε μας μέσα στό λιμάνι τῶν θελημάτων τοῦ Θεοῦ.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40-42,-43).

Τροπάρια.

Ὅσιε Πάτερ Ἀντώνιε, ἐσύ, πῆρες τὸν ζυγὸ τοῦ Χριστοῦ ἐπάνω στοὺς ὤμους σου, καὶ μέ τὸν Σταυρὸ κατέβαλες τὴν ὑπερηφάνεια τοῦ Σατανᾶ, καὶ τίς ἐρήμους τίς ἀνέδειξες πόλεις μέ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς σου. Γί' αὐτό, παμμακάριστε, καύχημα τῶν Ἀσκητῶν, ἰκέτευε ἀκατάπαυστα τὸν Χριστό, νά ἐλεηθοῦμε ἐμεῖς.

Ὅσιε Πάτερ Ἀντώνιε, γιὰ τὴν ἀληθινὴ ζωὴ κλείσθηκες μέσα στό μνήμα, χωρὶς νά φοβᾶσαι καθόλου τίς ἐπιθέσεις τοῦ κακούργου (τοῦ διαβόλου), πού συνοδεύονταν, Ὅσιε,

κρότων Ὅσιε· ταῖς δὲ εὐχαῖς σου, ταύτας ἠδάφισας. Ὁ καρτερόψυχε, τῆς ἐρήμου πρόταρχε, διὸ καὶ νῦν, πάντες σε γεραίρομεν, καὶ μακαρίζομεν.

Πίστει συνελθόντες πάντες σε, ὡς Ἀσκητὴν τοῦ Χριστοῦ, σὲ τιμῶμεν, Ἀντώνιε· γεγηθῶς γὰρ ὤδευσας, ἐν ἐρήμοις σαφέστατα, καθηγητῆς τε ταύτης ἐγένου πιστός· ὅθεν σοι πάντες, ἡμεῖς κραυγάζομεν. Ὁ παμμακάριστε, Μοναστῶν τὸ καύχημα, τῷ Λυτρωτῇ, ἀπαύστως ἰκέτευε, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Πάτερ Πατέρων Ἀντώνιε, τῇ ἀκορέστῳ στοργῇ, τοῦ Χριστοῦ καὶ τῷ ἔρωτι, τὴν ψυχὴν κινούμενος, ἐν ἐρήμοις ἐζήτησας, αὐτὸν θορύβους, ἐκκλίνας ἅπαντας, καὶ μόνος τούτῳ, μόνῳ ὠμίλησας, νοῖ ἐνούμενος, καὶ φωτὸς πληρούμενος, ᾧ καὶ ἡμῶν, τὰς ψυχὰς καταύγασον, τῶν ἀνυμνούντων σε.

Δόξα...

Οὐρανοδρόμῳ ἐπιβὰς ὀχήματι θεσπέσιε, τῶν ἀρετῶν κατέλαβες, τὴν ἀκρόπολιν δι' ἀσκήσεως, ἐκ τῆς ἐρήμου πολεύων, τῆς ἄνω Ἱερουσαλήμ, τὰ ὑπερκόσμια, καὶ τῶν ἐκ πόνων ἀγώνων, ἀξίως τὰ γέρα κομισάμενος, ταῖς οὐρανίαις συναγάλλῃ, ταξιαρχίαις Παμμακάριστε, τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν κληρονόμος, καὶ τῆς Βασιλείας οἰκῆτωρ γενόμενος. Ἀλλὰ πρέσβευε θεοφόρε Ἀντώνιε, τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ἀπὸ κτύπους καὶ κρότους· καὶ μέ τις εὐχῆς σου τίς κατεδάφισες (τίς ἐκμηδένισες). Γι' αὐτό, καὶ τώρα, καρτερόψυχε, πρῶτε ἀρχηγέ τῆς ἐρήμου, ὅλοι σέ ἐγκωμιάζουμε καὶ σέ μακαρίζουμε.

Ὅλοι, συγκεντρωθήκαμε μέ πίστη, καὶ σέ τιμοῦμε, Ἀντώνιε, ὡς Ἀσκητὴ τοῦ Χριστοῦ· διότι βάδισες σαφέστατα χαρούμενος στίς ἐρήμους, καὶ ἔγινες πιστός καθηγητῆς τῆς ἐρήμου· γι' αὐτό ὅλοι ἡμεῖς σοῦ κραυγάζουμε· Ὁ Παμμακάριστε, καύχημα τῶν μοναχῶν, ἰκέτευε ἀκατάπαυστα τὸ Λυτρωτῇ, γιὰ νά σωθοῦμε ἡμεῖς.

Πάτερ τῶν πατέρων Ἀντώνιε, παρακινούμενος ψυχικά ἀπὸ τὴν ἀκόρεστη στοργῇ καὶ τὸν ἔρωτα τοῦ Χριστοῦ τὸν ἀναζήτησες στίς ἐρήμους ἀποφεύγοντας τοὺς θορύβους ὅλους· καὶ ἐπικοινωνήσες ἐρχόμενος σέ ἔνωση πνευματικῇ μαζί του μόνος ἐσύ μέ μέ μόνον Ἐκεῖνον, γεμίζοντας ἀπὸ φῶς· μέ αὐτό τό φῶς φώτισε καὶ τίς ψυχές ἡμῶν πού σέ ἀνυμνοῦμε.

Δόξα ...

Ἀφοῦ ἀνέβηκες σέ ὄχημα πού ὀδηγεῖ στόν οὐρανό, κατέλαβες μέ τὴν ἀσκήση τὴν ἀκρόπολη τῶν ἀρετῶν περιφερόμενος ἀπὸ τὴν ἐρημο μέσα στά πράγματα τῆς ἄνω Ἱερουσαλήμ, πού ὑπερβαίνουν τὸν κόσμο· καὶ ἀφοῦ ἔλαβες ἐπάξια τὰ βραβεῖα τῶν ἀγώνων ἀπὸ τοὺς κόπους, ἀγάλλεσαι μαζί μέ τίς οὐράνιες ταξιαρχίες, Παμμακάριστε, μέ τό νά γίνεις κληρονόμος τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, καὶ κάτοικος τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ πρέσβευε, Θεοφόρε Ἀντώνιε, στό Σωτήρα τῶν ὅλων, νά δώσει εἰρήνη στόν κόσμο, καὶ νά σώσει τίς ψυχές μας.

<p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως. Μεγάλη Δοξολογία. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 51-52-53). (Αντίφωνα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 53-54,-56). Ἀπολυτίκια. Τοῦ Ὁσίου Τὸν ζηλωτὴν Ἡλίαν τοῖς τρόποις μιμούμενος, τῷ Βαπτιστῇ εὐθείαις ταῖς τρίβοις ἐπόμενος, Πάτερ Ἀντώνιε, τῆς ἐρήμου γέγονας οἰκιστῆς, καὶ τὴν οἰκουμένην ἐστήριξας εὐχαῖς σου· διὸ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ. Κοντάκιον. Τῆς Ὑπαπαντῆς. Ὁ μήτραν παρθενικὴν ἀγίας τῷ τόκῳ σου, καὶ χεῖρας τοῦ Συμεῶν εὐλόγησας ὡς ἔπρεπε, προφθάσας καὶ νῦν ἔσωσας ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεός. Ἄλλ' εἰρήνευσον ἐν πολέμοις τὸ πολίτευμα, καὶ κραταίωσον Βασιλεῖς οὐς ἠγάπησας, ὁ μόνος φιλόανθρωπος. Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος. Πρὸς Ἑβραίους. (ΙΓ'. 17-21).</p>			<p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον. Κυρία, δέξου τίς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσέ μας ἀπὸ κάθε ἀνάγκη καὶ θλίψη. Μεγάλη Δοξολογία. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 51-52-53). (Αντίφωνα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 53-54,-56). Ἀπολυτίκια. Τοῦ Ὁσίου Μιμούμενος στοὺς τρόπους τὸν ζηλωτὴ Ἡλία, ἀκολουθώντας τὸν Βαπτιστῇ στοὺς ἴσιους δρόμους, Πάτερ Ἀντώνιε, ἔγινες ἐποικιστῆς τῆς ἐρήμου, καὶ στήριξες τὴν οἰκουμένην μέ τίς εὐχές σου· γι' αὐτὸ πρέσβευε στὸν Χριστό, τὸν Θεό, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας. Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ. Κοντάκιον. Τῆς Ὑπαπαντῆς Ἐσύ πού ἀγίαςες τὴν παρθενικὴν μήτρα μέ τὴ γέννησή σου, καὶ εὐλόγησες τὰ χέρια τοῦ Συμεῶν, ὅπως ἔπρεπε, πρόφθασες (ἤλθες) καὶ μᾶς ἔσωσες, Χριστέ Θεέ μας. Ἀλλά κάνε εἰρηνικὴ τὴν πολιτεία (τὴ ζωὴ μας) μέσα στοὺς πολέ- μους, καὶ στήριξε (δυνάμωσε) τοὺς βασιλεῖς πού ἀγάπησες, ὁ μόνος φιλόανθρωπος. Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος. Πρὸς Ἑβραίους. (ΙΓ'. 17-21).</p>
--	--	--	---

Ἀδελφοί, πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε, αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσοντες, ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶσι καὶ μὴ στενάζοντες, ἀλυσιτελὲς γὰρ ὑμῖν τοῦτο. Προσεύχεσθε περὶ ἡμῶν, πεποίθαμεν γὰρ ὅτι καλὴν συνείδησιν ἔχομεν, ἐν πᾶσι καλῶς θέλοντες ἀναστρέφεσθαι. Περισσότερος δὲ παρακαλῶ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν τὸν ποιμένα τῶν προβάτων τὸν μέγαν ἐν αἵματι διαθήκης αἰωνίου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν, καταρτίσαι ὑμᾶς ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ εἰς τὸ ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ, ποιῶν ἐν ἡμῖν τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον αὐτοῦ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Λουκᾶν. (ΣΤ'. 17-23).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ, καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἱ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν, καὶ οἱ ὀχλούμενοι ἀπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ ἐθεραπεύοντο· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτηε ἄπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δυνάμεις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἰᾶτο πάντας. Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἔλεγε· Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα

Ἀδελφοί, πείθεσθε στοὺς προϊσταμένους σας καὶ ὑποτάσσεσθε σ' αὐτούς· διότι αὐτοὶ ἀγρυπνοῦν γιὰ τίς ψυχές σας, ἐπειδὴ θὰ ἀποδώσουν λόγο στό Χριστό γι' αὐτές· γιὰ νά κάνουν τό ἔργο αὐτό μέ χαρά καὶ ὄχι στενάζοντας, διότι θὰ ἦταν ἀσύμφορο (ἐπιζήμιο) γιὰ σᾶς αὐτό. Προσεύχεσθε γιὰ μᾶς, γιατί ἔχουμε καλή συνείδηση, θέλοντας σέ ὅλα νά συμπεριφερόμαστε καλά. Καί σᾶς παρακαλῶ περισσότερο νά τό κάνετε αὐτό, γιὰ νά ἐπανέλθω κοντά σας τό γρηγορότερο. Καί ὁ Θεός τῆς εἰρήνης, πού ἀνέστησε ἀπό τοὺς νεκρούς τόν μεγάλο Ποιμένα τῶν προβάτων, πού προσέφερε τό αἷμα του γιὰ τήν αἰώνια διαθήκη, τόν Κύριό μας Ἰησοῦ, νά σᾶς καταρτίσει (νά σᾶς τελειοποιήσει) σέ κάθε ἔργο ἀγαθό, νά κάνετε τό θέλημά του, γιὰ νά κάνετε μέσα σας, αὐτό πού εἶναι ἀρεστό ἐνώπιόν του, μέ τή μεσιτεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, στόν ὁποῖο ἀνήκει ἡ δόξα στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Λουκᾶν. (ΣΤ'. 17-23).

Κατὰ τόν καιρό ἐκεῖνο στάθηκε ὁ Ἰησοῦς σέ τόπο πεδινό, καὶ συγκεντρώθηκε πλῆθος ἀπό Μαθητές του καὶ πολὺς λαός ἀπὸ ὅλη τήν Ἰουδαία καὶ τήν Ἱερουσαλήμ καὶ ἀπὸ τήν παράλια Τύρο καὶ Σιδῶνα, πού ἦλθαν γιὰ νά τόν ἀκούσουν, καὶ νά θεραπευθοῦν ἀπό τίς ἀσθένειές τους, καὶ ὅσοι ἐνοχλοῦνταν ἀπὸ ἀκάθαρτα πνεύματα, καὶ θεραπεύονταν· καὶ ὅλο τό πλῆθος ζητοῦσε νά τόν ἀγγίξει, διότι δύναμη Θεοῦ ἐβγαίνει ἀπ' αὐτόν καὶ τοὺς ἐθεράπευε ὅλους. Καὶ αὐτὸς ἀφοῦ ὑψωσε τά μάτια του στοὺς Μαθητές του ἔλεγε· Εἰσθε μακάριοι ἐσεῖς οἱ φτωχοί, διότι εἶναι δική σας ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Μακάριοι εἰσθε, ὅσοι

<p>ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε. Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε. Μακάριοί ἐστε ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὀνειδίωσι καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἕνεκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χαίrete ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ.</p>			<p>πεινᾶτε τώρα, διότι θά χορτάσετε. Εἶσθε μακάριοι, ὅσοι κλαῖτε τώρα, διότι θά γελάσετε. Εἶσθε μακάριοι, ὅταν σᾶς μισήσουν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν σᾶς ἀφορίσουν καὶ σᾶς ἐξυβρίσουν, καὶ βγάλουν τὸ ὄνομά σας ὡς κακό, γιά χάρη τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, πού ἔγινε ἄνθρωπος. Χαίrete ἐκείνη τήν ἡμέρα καὶ σκιρτήστε· διότι νά, ὁ μισθός σας θά εἶναι πολὺς στόν οὐρανό.</p>
---	--	--	--